

IMMACULATA

2/2011

Č. 114



Úmysly modliteb Rytířstva Neposkvrněné

- Březen** – Maria, Služebnice Páně, dej, aby se všechny národy obrátily k Bohu a činily pokání a takto vyprosily Boží milosrdenství pro celý svět.
- Duben** – Maria, Matko zmrtvýchvstalého Pána, dej, aby naše vlast byla věrná Kristu a jeho evangeliu.
- Květen** – Maria, Královno míru, pomoz nám, abychom byli tvůrci pokoje uprostřed svých rodin i ve společnosti.

Úkon odevzdání se Neposkvrněné

Neposkvrněná, Královno nebe a země, Útočiště hříšníků a naše nejlaskavější Matko, Tobě svěřil Bůh celý řád milosrdenství. Já, ..., nehodný hříšník, padám k Tvým nohám a pokorně prosím, abys mě celého a úplně přijala za svou věc a vlastnictví a udělala se mnou, se všemi schopnostmi mé duše a mého těla i s celým mým životem, smrtí a věčností, cokoliv se Ti zalíbí.

Chceš-li, použij také mne celého bez jakékoliv výhrady k uskutečnění toho, co bylo o Tobě řečeno: „Ona potře tvou hlavu“ a též: „Ty sama jsi na celém světě vyhladila všechny bludy,“ abych se stal v Tvých neposkvrněných a nejlaskavějších rukou užitečným nástrojem k probuzení a největšímu vzrůstu Tvé slávy v tolika zbloudilých a hlostejných duších a tímto způsobem přispěl k co největšímu rozšíření blaženého království Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Neboť kam Ty vejdeš, tam vyprosíš milost obrácení a posvěcení, vždyť Tvými rukama stékají na nás všechny milosti z nejsladšího Srdce Ježíšova.

Dovol mi, abych Tě chválil, přesvatá Panno. Dej mi moc zvítězit nad Tvými nepřáteli.

Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kdo se k Tobě neutíkají, a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěření.

Milí čtenáři,

doba postní a velikonoční soustředí naši pozornost na nejdůležitější událost dějin spásy: na Ježíšovu výkupnou smrt na kříži a na jeho zmrtvýchvstání. Biblický příběh o pokušení v ráji vysvětluje, odkud se vzala smrt – je to mzda za hřích. Tato smrt procházela dějinami a nikdo jí nebyl schopen uniknout. Ale Bůh – pán nad životem i smrtí – neměl zalíbení ve stavu, do něhož se člověk dostal. Celým Starým zákonem se ozývala zaslíbení o Spasiteli, který zachrání svůj lid. Dnes už víme, kdo tím zaslíbeným je, že je to Ježíš z Nazareta. Proč to můžeme tak sebejistě tvrdit? Proto, že jedině On vstal z mrtvých. Tato skutečnost je základem naší víry a naděje. V osobě Ježíše se setkáváme s Boží láskou, která dává svůj život za své přátele (srov. Jan 15,13), a s Boží mocí, která vítězí nad smrtí. Ježíš je naší nadějí, On je vzkříšení a život, kdo věří v Něho, i kdyby umřel, bude žít (srov. Jan 11,25).

Milí čtenáři, tato víra je prověřena staletími, je prověřena mučednickou smrtí téměř všech apoštolů, nespočetných vyznavačů minulých i těch současných a koneckonců můžeme ji zakoušet sami na sobě – s Ježíšem jsme plni naděje a bránou smrti jdeme vstříc životu, bez Něho nám v rukou zůstává pouze mzda za hřích.

br. Bohdan



Pieta

P. Čeněk Tomáško

Z dcer lidských jediná Ty, svatá Ženo,
jež lásku všech si zasloužíš,
teď tělo Syna v klín Ti položeno
a jeho rány zblízka zříš.

A v srdci Tvém Ti prudká bolest pálí
jak v ohni rozžhavený hřeb!
Ach, dej, by naše nitro místo chladné skály
je vyhlédnuto pro pohřeb.

Ta bolná výčitka nám v prsou bije,
že příčinou jsme vzdechů Tvých!
Nuž, v náhradu: nechť Kristus v srdci žije
a navždy zemře každý hřích!



foto: archiv

Dříve či později to potká každého. Beznadějná situace. Neproniknutelná zeď. Tak nějak tomu bylo i v životě Ježíšově. Kříž se jevil jako bezvýhodné vyústění Jeho života. Stal se však Božím únikovým východem, stal se branou. Od této chvíle již žádná beznaděj neexistuje. Pro nikoho. Existuje naděje. Velikonoční triduum je velikou oslavou jejího zrození.

Zmíněné triduum je třemi nejdůležitějšími dny celého liturgického roku. Jsou to jakési celocírkevní duchovní cvičení. Kristovy Velikonoce, Kristova pascha – tak zní nejčastější označování dramatu odehrávajícího se mezi Poslední večeří a velikonočním ránem. Pascha, čili přechod. Ze smrti do života, z ponížení do slávy. K prožití velikonoční radosti je nezbytné projít všemi etapami Ježíšova přechodu: z Večeřadla přes Golgotu, Jeho Hrob až po Zmrtvýchvstání. On tento přechod absolvoval proto, aby můj hrob učinil „únikovým východem“. Jednou jej budu potřebovat.

Smysl a význam těchto tří velevýznamných dní bývá mnohdy špatně chápán. Velikonoční triduum se často bere jako epilog doby postní, potažmo pří-

prava na ten opravdový svátek, jímž je až teprve Boží hod velikonoční. To je omyl! Bohužel v církvi je už uhnízděn po staletí.

Doba postní končí Zeleným čtvrtkem. Je záhodno učinit vše pro to, abychom se do tohoto momentu s Bohem usmířili. Příležitost jsme k tomu měli po celou dobu postní. Podle tradice byli v ten den přijímáni kající se hříšníci zpět do lůna církve. Ideální by bylo to, kdyby se Velký pátek stal dnem pracovního klidu, tak jak tomu je např. ve Španělsku či Německu. Ale i přes pracovní povinnosti může člověk tento den klidně prožít v rozjímání a modlitbě.

Nejdůležitější prvkem slavení tridua je účast při liturgii. Její správné prožití záleží jednak na pečlivé přípravě ve farnosti (ministranti, komentáře, homilie, sbor), jednak na osobním vnitřním zapojení se, soustředěnosti a modlitbách jejich účastníků. Služebník Boží, P. František Blachnický to shrnul následovně: „Jaká obnova velikonočního tridua, taková obnova církve.“ Nepochybně svědčí způsob slavení těchto svátků tím daným společenstvím o kvalitě jeho křesťanského života.

NIKOLIV DIVÁCI, LEČ AKTÉŘI

Liturgie není něco na způsob připamatování si nějaké historické události z dějin, jak to můžeme pozorovat při výročních vzpomínkových slavnostech, např. bitvy u Grunwaldu. A ani my nejsme pouhými diváky nějaké divadelní produkce. Pro mnohé byl Gibsonův film Umučení Krista něčím, co s nimi pořádně zacloumalo, co bylo podnětem k prohloubení jejich víry, anebo dokonce impulzem k obrácení. Avšak ani ten nejlepší film se nevyrovná samotné liturgii. Tady jde o něco mnohem hlubšího. Znamení, slova, symboly či události, jež se odehrály někdy kolem r. 30 v Jeruzalémě, se zde stávají skutečností. Díky tajemnému působení Ducha Svátosti se sami stáváme účastníky tohoto děje. A co víc – zjišťujeme, že v Kristově osobní historii se zračí rovněž ta naše.

Sedíme spolu s Ním a učedníky ve večeradle, Ježíš nám myje nohy, podává nám své Tělo a Krev. Poté s Ním jdeme do Getsemanské zahrady, ohříváme se s Petrem u ohně a zapíráme s ním Krista, společně s dalšími sledujeme Odsouzenecovo umírání. Vracíme se od kříže do Emmauz, ve velikonoční ráno jdeme s ženami ke hrobu, abychom zjistili, že hrob je prázdný. Potkáváme Zmrtvýchvstalého, jenž nám říká: „Pokoj vám!“ a rozpoznáváme Jej podle lámání chleba.

Při slavení křesťanské paschy se můžeme řídit příkladem Židů. Během židovské velikonoční večere otec rodiny říkal hagadu, čili vyprávěl příběh o východu izraelského národa z Egypta. Izraelec každého věku se cítí tak, jako by to on sám byl vysvobozen z egyptského otroctví; jako by to on stal na břehu Rudého moře. Slavení paschy způsobuje, že památka o vysvobození z otroctví je živá i v dalších pokoleních. Tato paměť rozhoduje o náboženské identitě Židů. O naší křesťanské identitě rozhoduje živá paměť na Ježíšovu paschu. Křesťan, který neslaví paschu, zůstává pohanem.

PŮST A BDĚNÍ

Křesťané slavili Velikonoce dozajista již na počátku 2. století. Od začátku bylo toto triduum v povědomí věřících. Nejdůležitější pak byla modlitební vigilie s vystavenou Nejsvětější Svátostí v noci ze soboty na neděli. Slavení velikonoční paschy se skládalo ze dvou bodů: přísný půst a noční modlitební shromáždění před vystavenou Nejsvětější

Svátostí. Od těchto dvou povinností nebylo možné získat dispens.

Od 7. stol. se začíná podoba tradičního slavení Velikonočního triduum proměňovat. Nedělní vigilie se přesouvá na odpoledne Bílé soboty, později na ještě dřívější dobu, aby se od 16. stol. stala ranní pobožností. V důsledku těchto změn se Bílá sobota, jež byla dnem přísného půstu, prostá jakýchkoli liturgických prvků (mimo modlitby breviáře), stává svou podstatou nesrozumitelná. Tyto zmatky ukončil až papež Pius XII. v letech 1951–1955. Odpovídající časy pobožností byly triduum navraceny.

PROSTŘEDEK PROTI SMRTI

Velikonoční triduum vrcholí noční vigilii ze soboty na neděli. Nejde zde však již o Bílou sobotu, nýbrž o neděli Zmrtvýchvstání Páně. V liturgii není nic důležitějšího a ani slavnostnějšího. Je to vskutku Veliká noc. Je to vzkříšení církve – svaté, všeobecné a apoštolské. Tato bohoslužba se musí započít po setmění. Dokumenty Církve o tom vypovídají zcela jasně. Na přechasté námítky, že pak příliš pozdě končí, lze spolehlivě argumentovat „půlnoční“, jejíž pozdní začátek už zas tak všem nevádí. A Velikonoční vigilie stojí i nad touto „půlnoční“.

Celé postní období nás připravovalo na onu chvíli, kdy budeme obnovovat naše křestní sliby. To díky svátosti křtu jsme se stali součástí paschy Ježíšovy. Ponoření do smrti, která dává život. Takto nám dal Bůh prostředek proti smrti. Takto nám dal do vlastnictví klíč k únikovým dveřím, který použijeme v hodině smrti.

Stojíme před posvátným obdobím křesťanských Velikonoc, obdobím přechodu, svatým obdobím. Nezaspěme je. Slavme Kristovo vítězství. Jsme přece na straně Vítěze.

*P. Tomasz Jaklewicz
GN 12/2005, překlad bB*

„...Kdyby na zemi ne miliardy lidí, nýbrž jen jeden jediný člověk žil s Adamovou vinou, Kristus by i pro něho přišel na tuto zemi, aby mu nabídl svoji ruku ke spáse. Tak důležitý a tak velký je pro Boha člověk.“

Kardinál Stefan Wyszyński

Kdo se nesyťí Božím Slovem, nepostí se doopravdy

*Katecheze Benedikta XVI., aula Pavla VI.
na popeleční středu 9.3. 2011*

Drazí bratři a sestry,
označení strohým symbolem popelece vstupujeme dnes do čtyřicetidenního postního období a začínáme duchovní pouť přípravy na důstojné slavení velikonočních tajemství. Požehnaný popelec na našem čele je znamením, které nám připomíná naši situaci tvorů, vybízí nás k pokání a k zintenzivnění konverze, abychom stále více následovali Pána.

Setkat se s Kristem

Postní doba je cesta, doprovázení Ježíše vystupujícího do Jeruzaléma na místo naplnění jeho tajemství utrpení, smrti a vzkříšení. Připomíná nám, že křesťanský život je „cestou“, po níž je třeba jít, a nespočívá ani tak v zákonu, který je třeba dodržovat, nýbrž v samotné osobě Krista, s nímž je třeba se setkat, přijmout jej a následovat. Ježíš nám totiž říká: „Kdo chce jít za mnou, ať zapře sám sebe, den co den bere na sebe svůj kříž a následuje mě“ (Lk 9,23). Říká nám tím, že k tomu, abychom došli spolu s Ním ke světlu a radosti zmrtvýchvstání, k vítězství života, lásky a dobra, musíme také my přijímat každodenní kříž, jak nás k tomu vybízí krásný úryvek z knihy Následování Krista: „Vezmi tedy svůj kříž a následuj Ježíše; a půjdeš do věčného života. On si svůj kříž nesl před tebou a na kříži zemřel za tebe, abys i ty nesl svůj kříž a toužil zemřít na kříži. Neboť zemřeš-li s ním, budeš s ním i žít. A jestliže mu budeš společníkem v utrpení, budeš jím i ve slávě“ (knihy 2, kap. XII, 2). Při mši svaté na první neděli postní se modlíme: „Všemohoucí Bože, prosíme tě, ať v postní době hlouběji pronikneme do tajemství Kristova vykupitelského díla a stále opravdověji z něho žijeme“ (Vstupní modlitba). Je to prosba, s níž se obracíme



k Bohu, protože víme, že naše srdce může obrátit jenom on. A právě v liturgii jdeme touto cestou s Pánem tím, že máme účast na posvátných tajemstvích. Znamená to jít do Ježíšovy školy, procházet událostmi, jež nám přinesly spásu, která není pouhou památkou, připomínkou minulých faktů. V liturgickém dění se zpřítomňuje Kristus působením Ducha Svatého a spásonosné události se stávají aktuálními. Poukazuje na to jedno klíčové slovo, které se v liturgii často vyskytuje: slovo „**dnes**“, které je třeba chápat v původním a konkrétním, nikoli metaforickém smyslu. Dnes zjevuje Bůh svůj zákon a nám je dnes dáno vybrat si mezi dobrem a zlem, mezi životem a smrtí (srov. Dt 30,19); dnes „se přiblížilo Boží království. Obráťte se a věřte evangelium“ (Mk 1,15); dnes Kristus zemřel na Kalvárii a vstal z mrtvých; vstoupil na nebe a sedí po pravici Otce; dnes je nám dán Duch Svatý; dnes je čas příhodný. Účastnit se liturgie tedy znamená ponořit svůj život do tajemství Kristova, do jeho trvalé přítomnosti, jít cestou, kterou vstupujeme do jeho smrti a vzkříšení, abychom měli život.

Sepětí doby postní a křtu

O nedělích postní doby, zejména v tomto liturgickém cyklu A, budeme prožívat křestní pouť, jako bychom znovu prožívali katechumenát těch, kteří se připravují na přijetí křtu, abychom oživilí tento dar v nás a obnovili v našem životě požadavky i závazky této svátosti, která je základem našeho křesťanského života. V poselství vydaném k této postní době jsem chtěl poukázat na toto těsné sepětí doby postní a křtu. Církev odedávna spojuje Velikonoční vigílii se slavením křtu, ve kterém se uskutečňuje velké tajemství, kterým člověk, jenž odumřel hříchu, dostává podíl na novém životě Zmrtvýchvstalého Krista a obdrží Ducha Svátého, který Ježíše vzkřísil z mrtvých (srov. Řím 8,11). Čtení, která uslyšíme v následujících nedělích a která doporučuji vaší zvláštní pozornosti, jsou vzata ze starobylé tradice, která vede katechumena k objevení křtu. Jsou velkou zvěstí toho, co v této svátosti působí Bůh, skvělou křestní katechezí určenou každému z nás. *První neděle*, zvaná neděle pokušení, protože podává pokušení Ježíše na poušti, nás vybízí k obnově našeho definitivního rozhodnutí pro Boha a k odvážnému boji, který nás čeká, abychom mu zůstali věrní. *Druhá neděle* se nazývá neděle Abrahamova a neděle Proměnění. Křest je svátost víry a božského synovství. Jako Abraham, otec věřících, jsme vyzýváni také my, abychom opustili svoji zemi, zanechali vybudované jistoty a vložili svoji důvěru v Boha. Tento cíl spatřujeme v Proměnění Krista, milovaného Syna, ve kterém se stáváme „syny Božími“. V dalších nedělích je prezentován křest v obrazech vody, světla a života. Ta *třetí* nás vede na setkání se Samaritánkou (srov. Jan 4,5–42). Jako Izrael v Egyptě, tak se ve křtu dostalo také nám vody, která zachraňuje. Ježíš říká Samaritánce, že má živou vodu, která tiší každou žízeň. Touto vodou je Jeho vlastní Duch. Církev tuto neděli slaví první skrutinium katechumenů a v tomto týdnu jim předá symbol, vyznání víry: Krédo. *Čtvrtá neděle* nám podává k zamyšlení zkušenost „slepého od narození“ (srov. Jan 9,1–41). Ve křtu jsme osvobozeni od temnot zla a dostává se nám světla Kristova, abychom žili jako synové světla. Katechumeni přistupují ke druhému skrutiniu. Poslední, *pátá neděle* postní nám podává vzkříšení Lazara (srov. Jan 11,1–45). Ve křtu přecházíme ze smrti do života

a jsme uschopněni líbit se Bohu, zemřít starému člověku, abychom žili Duchem Zmrtvýchvstalého. Katechumeni slaví třetí skrutinium a během týdne je jim předána modlitba Páně: Otče náš.

Půst, almužna, modlitba

Tuto cestu, k jejímuž projití jsme zváni také my, charakterizují v tradici církve tyto praktiky: půst, almužna a modlitba. *Půst* znamená zřeknutí se jídla, ale obsahuje také další formy odříkání k dosažení střídmejšího života. To všechno však ještě není plná skutečnost postu. Ten je vnějším znakem vnitřní skutečnosti našeho závazku zdržovat se s pomocí Boží zla a žít evangelium. Ten, kdo se nedovede sytit Božím Slovem, se nepostí doopravdy.

Půst je v tradici úzce spojen s *almužnou*. Svátý Lev Veliký v jedné své postní promluvě učil: „To, co je každý křesťan zavázán konat v každém čase, má nyní praktikovat s větší pečlivostí a zbožností, aby byla splněna apoštolská norma postní doby, která spočívá v odříkání se nejenom pokrmů, ale také a především hříchů. K tomuto nezbytnému a svatému postu nelze žádný jiný skutek přiřadit s větším užitekem než almužnu, která pod označením ‚slitování‘ zahrnuje mnohé dobré skutky. Pole skutků milosrdenství je nezměrné. Nejenom bohatí a zámožní mohou almužnou prospět druhým, nýbrž také ti, jejichž situace je skrovná i nuzná. Proto všichni, ačkoli si nejsou rovni v majetkové přízni, mohou si být rovni ve slitovnosti duše“ (Promluva 6, o postu, 2). Svátý Řehoř Veliký připomínal ve své Regula pastoralis, že půst se stává svatým ctnostmi, které ho provázejí, zejména láskou, každým štedrým skutkem, který dává chudým a potřebným plod našeho odříkání (srov. 19,10–11).

Postní doba je kromě toho privilegovanou dobou *modlitby*. Svátý Augustin říká, že půst a almužna jsou „dvě křídla modlitby“, které jí dávají snadnější rozlet, aby dosáhla až k Bohu. Píše: „Naše modlitba konaná s pokorou a láskou, půstem a almužnou, v mírnosti a v odpuštění za urážky dává dobré věci a nevrací špatné, vzdaluje se zlu a koná dobro, hledá pokoj a dává jej. Těmito křídly ctností se naše modlitba bezpečně vznáší a snadněji dostává až do nebe, kam nás předešel Kristus, náš pokoj“ (Sermon 206, 3, o půstu). Církev ví, že je pro naši slabost namáhavé ztišit se a stanout před Bohem, uvědomit si svoji situaci tvorů, kteří

na Něm závisí, a hříšníků, kteří potřebují jeho lásku; proto v postní době vybízí k věrnější a intenzivnější modlitbě, delší meditaci nad Slovem Božím. Svátý Jan Zlatoústý povzbuzuje: „Zkrášli svůj příbytek skromností a pokorou praktikováním modlitby. Zkrášli svůj příbytek světlem spravedlnosti; ozdob jeho stěny dobrými skutky jako patinou čirého zlata a na místo zdí a drahých kamenů umístí víru a nadpřirozenou štědrost tím, že budeš nade vše, až do výše štítu, klást modlitbu jako dekorum celku. Tak připravíš Pánu důstojný příbytek, takto jej uhostíš v nádheře královského sídla

a On promění tvou duši v chrám svojí přítomností“ (Homilie 6, o modlitbě).

Draží přátelé, hledme být na této postní cestě pozornými vůči Kristově výzvě následovat ho rozhodněji a důsledněji obnovením milosti a závazků našeho křtu, abychom opustili starého člověka, který je v nás, oblékli se v Krista, došli obnovení k Velikonocům a mohli říci spolu se svatým Pavlem: „Už nežiji já, ale žije ve mně Kristus“ (Gal 2,20). Požehnanou postní dobu vám všem!

přeložil Milan Glaser,

česká sekce Vatikánského rozhlasu

Prohrála jsem miliony dolarů

V roce 1998 jsem zjistila, že jsem prohrála největší peněz v historii státu Michigan. Stalo se to tak, že moje matka spálila tiket z loterie v hodnotě 34 milionů dolarů! Když v rozhlase oznámili, že vítězný tiket chybí, a uvedli čísla, věděla jsem, že jde o ten můj, protože jsem hrála s těmi samými čísly od svých šestnácti let. Rychle jsem zatelefonovala matce, aby nepálila staré tikety: „Vyhrála jsem!“ křičela jsem celá bez sebe do sluchátka. Příliš pozdě. Matka tiket spálila – před dvěma týdny. Pamatuji si, že když jsem jela autem vyzvednout svoji sestru Annu, tak při nástupu do vozu jsem jí slavnostně řekla: „Máma je mrtvá.“ Hrozivě se na mne podívala a zeptala se, co to povídám. Řekla jsem jí: „Musím mámu zabít, protože spálila můj tiket, který má hodnotu 34 milionů dolarů.“ Samozřejmě jsem jenom nemístně žertovala, sestru to však velice pohoršilo. V té chvíli jsem se však na matku opravdu zlobila, i když ne až tak moc. Jak bych se mohla zlobit na člověka, který mi dal život?! Má matka byla velice silná a laskavá. Nejenže porodila deset dětí, ale zvládla i těžký boj s obrnou. Lásku nikdy nezklame!

Opravdu jsem se nemohla hněvat na mámu. Potřebovala jsem ale uzdravit

svůj vztah k Bohu. Na Boha jsem se totiž zlobila – za to, že mi nedovolil získat tyto peníze. Chtěla jsem pomáhat různým charitativním projektům – tak proč mi to Bůh udělal? Proč mi nedal tuto možnost? Můj duchovní vůdce mi při zpovědi připomněl, že existuje důvod, proč mi

Bůh nechtěl dát tyto peníze: těch 34 milionů dolarů mi nemělo patřit, protože by mne nepřivedly blíž k Božímu království. Na počátku jsem tomu nedokázala uvěřit, postupně jsem ale pochopila Boží plán.

Když se zpráva o ztraceném



tiketu roznesla v rodině, můj strýc Joe mi zavolal, aby mne potěšil, a řekl mi, že bych se měla snažit vyhrát znovu. Vzpomněl si na jednoho muže v Coloradu, který vyhrál v loterii čtyřikrát! To mne zaujalo. Ještě více jsem ale přemýšlela nad tím, jak dostat zpátky ty 34 miliony, i když jsem věděla, že mi nemají patřit. A tak jsem dále zkoušela štěstí v loterii a utratila hodně peněz – už také v kasinu. Když jsem jednou za jedinou hodinu utratila v kasinu 500 dolarů, dostala jsem při zpovědi za pokání přesně takovou sumu darovat na charitu. Trvalo mi šest měsíců, než jsem to splnila, protože jsem chtěla vybrat dobrou charitu. Jindy, když jsem se zpovídala ze závislosti na hrách, mi kněz poradil vzdát se kasin v době postu. Namítala jsem – jemu a potom i mému duchovnímu vůdci –, že to nemohu, neboť mí přátelé mne chtějí vzít do kasina na narozeniny. Důrazně, ale vlídně mi řekl, abych to obětovala. A tak jsem za celé postní období do kasina nevskočila.

Z hříchu hráčské závislosti jsem se však pravidelně zpovídala tři roky, až jsem se konečně 12. listopadu 1999 rozhodla, že přestanu mrhat časem, energií a penězi na loterii, a slíbila jsem, že se vzdám i kasina – vstoupila jsem tam už jen jednou, na Den děkuvzdání. Dokázala jsem přestat hrát.

A vděčím za to svátosti smíření. I teď ještě někdy myslím na loterii. Například nedávno, když v Megamilionech byla první cena až 350 milionů dolarů (!), neodolala jsem úvaze, kolik dobra bych mohla s tolika penězi udělat, a naléhala na mámu, aby koupila tikety! Když bylo v loterii 80 milionů, poradila jsem přátelům sérii čísel. Shodou okolností nám ale právě tehdy otec Bill na mši svaté kázal o závislostech. Hned po ní jsem šla do zpovědnice vyznat své pochybení. Pocítila jsem takovou úlevu a pokoj! Věděla jsem totiž, že návštěva zpovědnice mi pomůže říci „ne“ novému útoku tohoto strašného zlozvyku.

Svátost smíření je skutečně jedním ze skrytých pokladů katolické víry. Mně tato vzácná svátost pomohla v nejednom těžkém období života. Vzpomínám si, že v době dospívání jsem před zpovědí bývala vždy velmi nervózní, jak jsem ale rostla ve víře, tak jsem čím dál víc zakoušela, jak mi tato svátost mění život. Ne, nestala jsem se dokonalou. Víím ale, že svátost smíření je příležitostí k pokoře: musíte totiž knězi nahlas vyznat své hříchy, a to není lehké. Milost, kterou potom dostane-

te, však za to stojí. Jsem živým důkazem toho, že tato svátost pomáhá lidem udělat velké kroky v životě i na cestě víry. Doufám, že díky milosti z ní získám jednou největší cenu: nebe.

Lisa A. Stechschulte, Owosso, Michigan

Z knihy Patricie Proctorové,

Velké pravdy v malých příbězích, Lúč, Bratislava 2008

Kdo ztratil majetek – ztratil dost,
kdo ztratil svobodu – ztratil mnoho.
Kdo ztratil víru – ztratil všechno!

lidová moudrost katolické Moravy

* * *

Kdo se neklaní Bohu a nepadá před Ním na kolena, ten brzy propadne modlám.

papež Benedikt XVI.

* * *

Když se spoléháš více na své názory a svou vlastní sílu než na Ježíše Krista, jemuž musíš být všechno podrobeno, sotva se staneš zářícím člověkem.

bl. Tomáš Kempenský: Následování Krista

* * *

O víře mluvíme, po lásce toužíme. Nesmíme ale zapomenout, že Bůh mezi víru a lásku postavil ještě naději. Ona je světlem našich temnot, růstem naší duše a silou našich modliteb. Naděje je světlem u brány nebeského otcovského domu, podpůrnou holí na naší cestě. Doufat znamená důvěřovat a důvěra je mocí, která tlačí i na Boha...

matka Gabriele Bitterlichová

* * *

Ježíš Kristus je Král slávy, Slunce spravedlnosti, odlesk věčného Světla, zrcadlo bez poskvrny. Z tohoto zrcadla vyzařuje blažená chudoba, svatá pokora a nevyslovitelná láska. Dívej se denně do toho zrcadla! Postav své myšlenky před zrcadlo věčnosti! Postav svou duši do lesku slávy! Postav své srdce před obraz Boha!

sv. Klára z Assisi

* * *

Nalezla jsem své nebe na zemi, protože Bůh je nebe a Bůh je ve mně.

Alžběta od Nejsvětější Trojice



Přestalo platit 3. Boží přikázání?

foto: Zaharescu Mihaela Catalina | Dreamstime.com

Někdy je až s podivem, na jaké názory může člověk u některých katolíků narazit. „V neděli přece nemohu jít do kostela, vždyť opravuji barák...“, „Jedu o víkendu s kámošama na chatu na mejdan a tam kostel není, proto na mši nebudu...“, „Dnes už nemusím chodit do kostela každou neděli, to už není hřích, Druhý vatikánský koncil to přece zrušil...“

Marně by samozřejmě ten dotyčný v koncilních dokumentech hledal jakoukoliv zmínku o „zrušení“ povinné nedělní a sváteční účasti na mši sv., jde o čirý nesmysl. Naopak nejnovější římský Katechismus katolické církve, opírající se právě o dokumenty II. Vaticanu, česky vydaný r. 2001, uvádí v čl. 2181 naprosto jasně: „...věřící jsou povinni účastnit se eucharistie v zasvěcené dny, ledaže jsou z vážných důvodů omluveni (např. nemoc, péče o kojence), anebo jsou od ní svým farářem zproštěni (dispenzováni). Ti, kteří o tuto povinnost vědomě nedbají, dopouštějí se těžkého hříchu.“

Takže i po koncilu platí totéž, co platilo v církvi vždycky: Pamatuj na svěcení svátečního dne, čili 3. Boží přikázání, zahrnující také přítomnost na mši sv. Omlouvají pouze vážné důvody, to znamená nemoc, péče o maličké dítě nebo těžce nemocnou osobu, zaměstnání v nepřetržitém provozu, kde jsou služby i o víkendu (zdravotnictví, doprava apod.). Když jedu na povinnou školu v přírodě, pracovní aktiv apod. a vím, že nebudu moci jít na mši sv. ani v neděli, ani v sobotu večer s nedělní platností, řeknu o tom svému faráři, který mi ústně dá svůj dispens.

„Vážnými důvody“ samozřejmě v žádném případě nejsou víkendový výlet nebo dokonce pijačka někde na chatě. Nedělní výlet do přírody je jistě vhodnou a prospěšnou formou odpočinku, ta se však při troše dobré vůle vždycky dá spojit s účastí na mši sv. A oprava nebo stavba domku v neděli nejenže nepřítomnost na mši sv. neomlouvá, ale naopak je ještě nadto hříchem porušení nedělního a svátečního klidu, který je předpokladem opravdového svěcení svátečního dne, jak žádá Bůh ve svém 3. přikázání.

Katolík římského ritu má povinnost účasti na mši sv. každou neděli (lze splnit už v sobotu večer návštěvou mše s nedělní platností) a v každý zasvěcený svátek. Nový obřad mše sv. papeže Pavla VI., platný od r. 1970, zná zasvěcené svátky mimo neděle pouze dva: slavnost Narození Páně 25. 12. a slavnost Matky Boží, Panny Marie 1. 1. Katolíci, kteří se cítí vázání tzv. mimořádnou formou římského ritu ve smyslu motu proprio papeže Benedikta XVI. „Summorum Pontificum“ a navštěvují tzv. tridentské mše podle misálu bl. Jana XXIII. z r. 1962, mají těchto zasvěcených svátků kromě zmíněných dvou ještě víc: Zjevení Páně 6. 1., Hromnice neboli Očišťování Panny Marie 2. 2., Zvěstování Páně 25. 3., Nanebevstoupení Páně, Boží Tělo, Nanebevzetí Panny Marie 15. 8. a Neposkvrněné Početí Panny Marie 8. 12. Věřící byzantsko-slovanského ritu, tzv. řeckokatolíci, světí potom ještě jiné zasvěcené svátky podle svého liturgického kalendáře.

Není proto o čem diskutovat, záležitost je jasná. Boží příkázání jsou neměnná včetně třetího. Pokud katolíkově připadá jeho respektování obtížné, potom není něco v pořádku s jeho vírou. Boží příkázání nejsou přece břemenem, Písmo sv. říká: „Hospodinovy příkazy jsou správné, rozradostňují srdce...“ (Ž 19,4). Účast na mši svaté by proto měla být radostnou záležitostí, na niž se těším, nikoli plněním nepříjemné povinnosti. Stačí jen uvědomit si, že se na mši setkám s tím, kdo mne nejvíce miloval a miluje: se svým Spasitelem, jenž pro moji spásu šel až na kříž. Návštěva mše svaté se tak pro mne stane něčím, co má přednost před všemi formami zábav a koníčků. To správně pochopili ti věřící, kteří chodí na mši svatou nejen v neděli a v zasvěcený svátek, ale podle možností i ve všední den. Bohu díky, že právě takových není mezi českými katolíky málo.

R. Malý

Pohledme na Ukřižovaného!

z kázání sv. Antonína Paduánského

„Na kříži Páně visí před tebou tvůj život, abys v něm jako v zrcadle pozoroval sebe samého. Rána v boku Kristově je městem slunce... V otevřeném Pánově boku nám byla zároveň otevřena brána ráje, zazářil nám odlesk věčného světla.

V Kristově boku spravedlivý člověk nalézá svoji pastvu a může říci s prorokem: ‚Je mou rozkoší přebývat se Synem člověka...‘ (Př 8,31). Se Synem člověka, který visí na dřevě kříže, přibíty hřeby, napájený žlučí a octem a má probodnutý bok. Ó, má duše, to jsou tvé rozkoše, ty proživej, z těch se raduj!

Mysli na to, že z boku Kristova vyšla voda a krev: voda křtu a krev vykoupení. Voda se zřetelem k tělu, krev se zřetelem k duši. Odevzdejme všechno Bohu, který všechno vykoupil, aby všechno měl ve vlastnictví... Jemu jsme povinni vzdávat čest a úctu, dát všechno, čím jsme a čím být můžeme, neboť on svou krví smazal skvrnu, tj. hřích z naší duše.“

KATECHEZE SV. CYRILA JERUZALÉMSKÉHO

Sv. Cyril Jeruzalémský, biskup a Učitel církve, žil ve 4. stol. Proslul jako skvělý kazatel a katecheta. Mnohé jeho myšlenky jsou stále aktuální:

DĚLEJME

ZNAMENÍ KŘÍŽE DŮSTOJNĚ!

Nestydme se vyznat Ukřižovaného! Dělejme znamení kříže důstojně a zbožně na čele, na chlebu, který jíme, na kalichu, který pijeme, při příchodu i odchodu, před spánkem, při vstávání, při chůzi i při odpočinku. Toto znamení je velkou ochranou. Chudí za něho nemusí platit, slabí se nemusí kvůli němu namáhat. Je dáno od Boha jako milost. Kříž je znamením věřících a postrachem satanů. Ve znamení kříže věřící nad nimi triumfuje, když ho vykonává důstojně. Při pohledu na kříž si zlí duchové připomínají Ukřižovaného. Bojí se Toho, jenž drakovi utal hlavu. Ceň si tuto pečeť, a protože je zadarmo dána, tím více měj v úctě Dobrodince!

13. katecheze

CESTY K VĚČNÉMU ŽIVOTU

Máme mnoho důkazů pro věčný život. Abychom ho dosáhli, ukazuje nám Písmo sv. cesty, které k němu vedou. První cestou je víra (Jan 3,36). Druhou hlásání evangelia (Jan 4,36). Třetí je kladení Ježíše Krista na první místo ve svém životě, dokonce i před rodinu a majetek (Mt 19,29). Čtvrtou pak je zachovávaní příkázání (Mt 19,16–18). A další cestou je přestat hřešit a sloužit jen Bohu (Řím 6,22). Jsou samozřejmě ještě jiné cesty, které vedou k věčnému životu. Ale pomímám je, nemohu mluvit o všech, je jich mnoho. Pán ve svém milosrdenství otevřel ne jedny nebo dvoje dveře, ale mnoho dveří do věčného života, aby ho mohl bez potíží dosáhnout každý.

18. katecheze

Obrana života je mým krédem

Rozhovor s gynekoložkou MUDr. Xeníí Preiningerovou

Paní MUDr. Xenie Preiningerová je ženskou lékařkou v Jaroměřicích nad Rokymou a v Třebíči, praktikující katoličkou, matkou dvou dětí. Její manžel, oční lékař MUDr. Tomáš Preininger kandidoval za KDU-ČSL v posledních parlamentních volbách do Poslanecké sněmovny. Je o ní známo, že nevystavuje svým pacientkám doporučení k potratu a nepředepisuje umělé antikoncepci. Proto jsme jí položili následující otázky:

Paní doktorko, jste lékařka-gynekoložka a praktikující katolička. Jak Vám pomáhá Vaše víra při Vašem povolání, jakou tady vnímáte spjitost?

K praktikující víře jsem dospěla až ve věku asi 30 let, i když například potraty jsem odmítala provádět a ani žádný nikdy neprovedla. Původně jsem zastávala názor, že antikoncepce je menším zlem, proto jsem ji neodmítala. Teprve seznámení s učebním církve mě donutilo hlouběji prostudovat mechanismy účinků antikoncepce včetně potratových a dopady umělého oplodnění a pochopit, o jak velkou zrůdnost se jedná. Vždyť přece pilulky hormonální antikoncepce a nitroděložní tělíska, které lékaři běžně předepisují, mohou působit také abortivně, čili zabíjet už počatý život, což si mnohé věřící ženy neuvědomují! Kromě toho nelze opomenout ani závažné negativní zdravotní důsledky, které umělá antikoncepce ženám přináší a o nichž se příliš nehovoří, protože pro farmaceutické firmy je to neobyčejně lukrativní. Stačí však, když si ženy pozorně přečtou příbalový letáček k pilulkám včetně toho, co je tam napsáno nenápadně malými písmeny, aby se jim náležitě v hlavě rozsvítilo.

Růst ve víře, biřmování, to vše šlo u mne ruku v ruce s pochopením, jaká je cena lidského života a že je potřeba ho chránit od početí do přirozené smrti. Rozhodně nepatím mezi kolegy, kteří oddělují víru od svého povolání, v kostele klečí v první řadě a v práci sepisují žádosti o interrupce, předepisují antikoncepci a odesílají ženy na umělé oplodnění s tím, že jim vlastně prokazují dobrodíní



foto: rodinný archiv

zaštitěné „katolickou“ fasádou. S těmito radikálními postoji v dnešní společnosti tolerující všechna možná a nemožná lidská práva to samozřejmě nemám lehké a jedině víra mě zase posiluje, abych tlak okolí vydržela.

Je o Vás známo, že neprovádíte potraty a nevystavujete doporučení k nim, ani nepředepisujete antikoncepci. Měla jste někdy kvůli tomu v zaměstnání problémy? Nedávají Vám kolegové lékaři najevo, že jste pro ně kvůli tomu jakýmsi „exotem“?

Mimo svou ordinaci, kde jsem svým pánem, pracuji také na gynekologicko-porodnickém oddělení v nemocnici. Své zásady jsem si tam musela vybojovat, nyní již kolegové mé názory tolerují. Někteří mě následovali a odmítají také provádět interrupce, od některých si musím občas vyslechnout nějaké to „špičkování“. Mám zakázáno jakkoliv hovořit se ženami, co přicházejí k provedení interrupce, když jsem odmítla potraty provádět, bylo mi kvůli tomu sníženo osobní ohodnocení. Opravdovým exotem je moje přísně katolická soukromá gynekologická ordinace. Není mi známo, že by něco podobného bylo jinde v České republice.

Co by se stalo dnes v české nemocnici, kdyby lékař nebo zdravotní sestra odmítl(a) provést interrupci nebo při ní asistovat? Přišli by o práci? Znáte takové konkrétní případy? Jaká je proti tomu možná obrana?

Boj za křesťanské hodnoty, svobodu vyznání vřý a výhradu svědomí se vede na úrovni Evropské unie. Při posledním hlasování o této věci to bylo velmi natvrdo a velmi natěsno se výhradu svědomí podařilo uhájit. Naše „svobodomyšlná“ republika je až na další úrovni a pak už je to otázka tolerance jednotlivých lidí na jednotlivých odděleních. Samozřejmě najdete oddělení, kde vás s těmito názory nezaměstnají nebo vám dají pocítit, že tam nemáte co dělat. Nemám zprávy o tom, že by někoho z práce vyhodili. Na druhou stranu je nás, katolícky smýšlejících gynekologů málo a řada z nich raději ve svých postojích ustoupí, než by si dělali zlou krev. Otázkou do budoucna je, zda různé „komerční“ tlaky nepovedou k nucení zdravotníků provádět interrupce nebo asistovat při zákrocích, které jsou v rozporu s jejich svědomím. Obrana je jednoduchá, obyvatelé Evropy by si měli uvědomit své křesťanské kořeny, křesťané sami by měli přestat zpochybňovat základy své víry, sjednotit se, vzájemně se podporovat a nebát se prosazovat tak základní věci, jako je ochrana lidského života.

Jak se díváte na plán zavedení povinné sexuální výchovy do škol?

Základy o stavbě a fungování lidského těla, základy mezilidského chování, nauky mezilidských vztahů, psychologie, etiky a přípravy na manželství – to vše musí být součástí školní výchovy. Přiměřeně věku, individuální psychické vyspělosti a s respektováním přirozeného studu a soukromí dítěte. Sama jsem nyní měla přednášku na osmiletém gymnáziu a ještě na úrovni deváté třídy přímo samotné děti chtěly rozdělení zvláště na dívky a chlapce, protože se styděly. Sexuální výchovu v podobě, jak měla být zavedena nyní, odmítám a připojila jsem se podpisem k petici proti ní.

Za důležité také považuji, aby škola v této záležitosti úzce spolupracovala s rodiči, protože oni mají právo jako první hovořit s dětmi o sexu a o všem, co s tím souvisí, a předložit jim potřebnou hodnotovou orientaci. Kromě toho oni sami nejlépe vědí (nebo by měli vědět), kdy je dítě zralé k vážnému rozhovoru o těchto otázkách, neboť u každého dítěte je tomu jinak.

Evangelium je „radostná zvěst“. Proto i katolická nauka, která nepřipouští potrat a umělou antikoncepci, je něčím radostným. Jakou radost a vůbec jaké ulehčení přináší ženám podle Vašeho názoru respektování katolické nauky na rozdíl od jednání v rozporu s ní?

Pro pochopení mých postojů je potřeba se vrátit k samotnému jádru celého problému: Že totiž člověk je člověkem od samotného početí, byť se „embryo“ dítěti podobá asi stejně, jako se podobá roční dítě stoletému starci. Proto „nezabiješ“ platí nejenom ve vztahu k „viditelnému“ člověku, ale i ve vztahu k člověku v mateřském lůně. Žádná matka nezabije své „hmatatelné“ dítě z tak malicherných důvodů, jako je nezajištěné bydlení, přechodný nedostatek peněz, potíže s partnerem apod.

Myslím si, že lehkovážnost, s jakou dnes ženy přistupují k umělému potratu, pramení právě z toho, že se v médiích uměle zastírá nebo dokonce popírá fakt, že člověk je člověkem od samotného okamžiku početí. Jsem přesvědčena, že kdyby dnešní ženy měly v tomto jasno, jejich rozhodování, zda si dítě ponechat, nebo je zabít, by u většiny z nich vypadalo zcela jinak. Jenže kde dnes uslyší, nebo kde se dozvědí naprosto jednoznačně, že lidský život začíná už početím, že jejich dítě se stává členem rodiny už od této chvíle a nikoli až od narození?

Dítě je pro každého rodiče zdrojem radosti, které převyšují každodenní starosti. Denně se setkávám s tím, jaké vnitřní utrpení v sobě nadosmrtně nesou ženy, které interrupci podstoupily, a to nejen mezi ženami věřícími. Ty poctivé to přiznají a mnohdy se slzami v očích po desítkách let litují, z některých se stávají „bezcitné“ zahořklé stařeny, které svou vnitřní rozvrácenost ventilují proti svému okolí. Jedná se o tzv. postabortivní syndrom, který je normálním a přirozeným důsledkem interrupce, nikoli „produktem náboženských predsudků“, jak tvrdí mnozí zastánci umělých potratů. Je-li totiž postabortivní syndrom „důsledkem náboženské výchovy“, jak potom vysvětlí, že se vyskytuje v hojné míře i u nevěřících žen? Jedinou účinnou pomocí těmto ženám je svátost smíření, lítost a jistota, že Bůh jim skrze kněžské rozhrěšení definitivně odpustil. Jenže kolik žen, které byly na interrupci, této úžasné nabídky, již církev poskytuje, využije?

Mohu zodpovědně říci i na základě vlastní zkušenosti, že život podle katolické nauky je krásný

a opravdu radostný, i když v něm nescházejí, jako ostatně v žádném pozemském životě, také bolesti a starosti. Myslím tím život podle těch principů, které vtělil můj manžel do svého volebního programu: Ano k manželství jakožto celoživotnímu svazku muže a ženy; ne k výchově dětí homosexuálními páry, neboť dítě potřebuje vzor otce i matky; ano k právu výchovy dětí rodiči bez vnucování povinných jeslí; ne k umělým potratům, které zabíjejí děti a zraňují matky; ano k usnadnění adopcí, aby každé dítě bylo chtěné; ne k pokusům s kmenovými buňkami získanými z lidských embryí; ano k důstojnému početí člověka z manželské lásky; ne k legalizaci eutanazie, nemocný a starý člověk se nesmí bát jít do nemocnice. Kdo se řídí tímto hodnotovým

systémem, bude jeho bilance na sklonku života vydat určitě jinak než bilance těch žen, které byly na potratu a jejichž nářky takřka denně slýchám.

Paní doktoro, děkujeme za rozhovor.

Rozhovor vedl -rm-

Ordinační hodiny:

- * Jaroměřice nad Rokytnou, Komenského 30,
pondělí 12.30–16.30
středa 6.30–11.00, 12.00–17.30
tel.: 568 440 385.
- * Třebíč, Bráfova 50
v pátek 7.30–11.30
tel.: 568 840 269

Už jsou spolu na věky

Letos o Velikonocích tomu bude již rok, co zemřel v italském Miláně Pietro Molla, manžel sv. Gianny Mollové, lékařky, která r. 1962 volila raději smrt, než by souhlasila s umělým potratem. Byla těhotná, čekala čtvrté dítě, když jí lékaři řekli, že má rakovinu a jen interrupce by ji snad mohla zachránit. Odmítla, porodila zdravou dceru Giannu Emmanuelu, sama však týden po porodu zemřela. Papež Jan Pavel II. ji blahorečil a nakonec kanonizoval.

Její manžel Pietro, narozený r. 1912, byl inženýrem, za války uvězněn německými nacisty, kteří obsadili Milán, kde žil a pracoval, po válce se stal ředitelem továrny na výrobu zápalek. V této funkci se snažil realizovat katolickou sociální nauku. Jeho sociální cítění vůči zaměstnancům bylo příkladné, což museli ocenit i komunisté. Vždycky usiloval o to, aby v továrně, kterou řídil, vládl duch úcty k bližnímu.

R. 1955 se oženil s lékařkou Giannou Berettovou a prožil s ní až do její smrti sedm let krásného manželství. Je až dojemně čist dopisy, které si oba navzájem psali, když on byl na delší služební cestě. Stačí ocitovat jeden z nich, napsaný Giannou: „Jsem šťastná, že mám muže, který mne tolik miluje. Jak svatého otce mají naše děti! I při práci, která tě tolik pohlcuje, si najdeš čas, abys na nás neustále myslel a modlil se za svou milovanou rodinu! Snad nikdy nepoděkuji Pánu Ježíši dostatečně za to, že mi dal tak milujícího, dobrého a citlivého životního druhá, jakým je můj Pietro...“

Pán Bůh dal Pietrovi dlouhý život, ale nešetřil ho utrpení. Nejprve mu zemřela milovaná manželka, potom se ještě dočkal smrti dcery Marioliny. Boží Prozřetelnost mu však dopřála tu největší radost – dožil se kanonizace své milované Gianny. Zemřel loni o Velikonocích v 98 letech.

Při svatebním obřadu byzantské liturgie si snoubenci slibují věrnost „dokud nás smrt na věky nespojí“. Gianna a Pietro se již dočkali. Jsou vzorem nejen tím, že Gianna obětovala svůj život za život vlastního dítěte, ale také svým krásným manželským vztahem. Jejich životní příběh ukazuje, jakou úžasnou mravní a duchovní sílu má tato svátost.

podle Zřídlo 9.5.2010 -kb-



foto: saltandlighttv.org

Dr. Nathanson: Jsou to vraždy

Známý americký lékař dr. Bernard Nathanson, původně aktivní potratář, který však změnil své smýšlení okamžitě poté, co natočil film „Němý výkřik“, ukazující zabití dítěte ve 12. týdnu v lůně matky, vypovídá: „Natočil jsem ten film, abych ukázal, čím je ve skutečnosti potrat. Jsem zodpovědný za 75 tisíc potratů provedených na klinice, kterou jsem vedl. Ale teď jsem se obrátil a stal se ze mne obrátce nenarozeného života. Nejsem tmářem ani primitivem. Nejsem katolík ani protestant. Jsem Žid a k tomu úplný ateista. (Pozn. redakce: To již dnes není pravda, dr. Nathanson před několika lety konvertoval ke katolické církvi.) Mé obrácení nebylo diktováno náboženskými nebo etickými motivacemi. Je výlučně vědecké a technologické. Dospěl jsem prostě k závěru, že neexistuje rozdíl mezi 12týdenním a 28týdenním plodem. Musí být s nimi zacházeno úplně stejně. Zákrok přerušení těhotenství je vraždou dítěte. Zabíjený plod zakouší taťák muka jako mučený odsouzenec.“

Žródlo 25. 4. 2010, překl. -red-



foto: swainpil-for-life-9.blogspot.com

Prezident USA Ronald Reagan o potratech

Americký prezident Ronald Reagan, jenž stál v čele USA v letech 1981–1989, má obrovské zásluhy především na rozpadu komunismu, který nazýval „říší zla“. Málo je však o něm známo, že byl také velkým odpůrcem potratů, i když nemohl prosadit patřičné změny. Tato problematika je totiž v kompetenci Nejvyššího soudu, nikoli prezidenta a vlády. Jeho názory jsou ale jednoznačné. Citujeme je v jejich doslovném znění:

„Abraham Lincoln říkal, že bychom nikdy nemohli přežít jako velký národ, kdyby jedni lidé mohli rozhodovat, kteří z jedinců si zaslouží svobodu a kteří otroctví. Stejně tak bychom nikdy nemohli přežít jako velký národ, kdyby jedni lidé mohli rozhodovat, kteří z jedinců si zaslouží narodit se a žít a kteří musí být před narozením zabití. Moje vláda je oddaná myšlence zachování Ameriky jako svobodné země a není důležitější otázkou v této oblasti než potvrzení transcendentního práva na život všech lidských bytostí, bez něhož jiná práva nemají žádný význam... Všechny lékařské a vědecké důkazy stále více potvrzují, že dítě před narozením má všechny atributy lidské osoby, že už je fakticky osobou. I současná medicína považuje nenarozené děti za pacienty. Proto já, Ronald Reagan, prezident Spojených států amerických, na základě autority, jež mi byla dána ústavou a zákonem, prohlašuji tímto, že každý Američan je člověkem od okamžiku početí až do okamžiku své přirozené smrti, a současně slibuji, že se postarám, aby ústava a zákony Spojených států chránily život nenarozených dětí. K tomu prosím o pomoc všemohoucího Boha...“ (Proklamace 17. 1. 1988)

Neváhej a přijď!

Víš o tom, že protikřesťanství osvícenci za Velké francouzské revoluce během 5 let popravili, zavraždili nebo umučili téměř 1 milion nevinných lidí?

Víš o tom, že němečtí novopohanští nacisté během 12 let popravili, zavraždili nebo umučili cca 15 milionů nevinných lidí?

Víš o tom, že vyznavači bezbožického komunismu během 70 let na celém světě popravili, zavraždili nebo umučili téměř 100 milionů nevinných lidí?

To všechno je ale dnes překonáno! Novodobí potratáři jakýchkoliv ideologických směrů popravili během posledních 50 let na celém světě téměř 1 miliardu nevinných lidských bytostí v mateřském lůně! Každých 11 vteřin umírá někde na světě nenarozené dítě, zabitě umělým potratem!

Pokud ti to není lhostejné, máš možnost dát najevo svůj křesťanský postoj na obranu nenarozených a nesouhlas s touto moderní genocidou. Jako každým rokem, i letos pořádá Hnutí pro život tradiční Pochod pro život, který se koná tentokrát v sobotu 26. března v Praze. Bližší informace lze najít na webových stránkách pro-life.cz, nebo na e-mailové adrese info@pro-life.cz, nebo na telefonním čísle 603 976 231. Omlouváme se, že nepodáváme přesnější informace, ale v době, kdy přichází toto číslo do tisku, nám ještě nebyly známy.

Je nás díky Bohu každým rokem víc a víc. Proto neváhej a přijď!

Je možné mít se rádi v 80 letech?

Rozmluva s paní Barbarou,
ženou architekta, 80 let

Samozřejmě, že ano. Ale tato láska je již jiná než na počátku. V našem případě je mnohem hlubší. Počátek byl pro mne těžký, vstupovala jsem totiž do nové rodiny a se starostmi o materiální potřeby. Na počátku hrály též svou roli touhy spojené s tělesnými prožitky manželské lásky. Po letech starosti a potíže postupně odpadají – a zůstává jistota, klidná radost z přítomnosti milované osoby a jednota srdcí.

A konflikty?

Možná to zní divně, ale v našem manželství nebyly. Oba jsme byli velmi věřící a snažili se prožívat naši lásku „podle Boha“. Náš pohled byl zaměřen na ty nejdůležitější záležitosti: víru, dobro, krásu, umění – a také politiku.

A skutečně nebyly problémy, hádky?

Mezi námi ne. K tomu je samozřejmě třeba mít dobrou vůli, touhu, aby tomu druhému bylo se mnou dobře, aby byl šťastný. Manžel dokázal omluvit každou moji hloupost, např. slovy „bylas unavená, spěchala jsi, zapomnělas...“. Vždycky předpokládal moji dobrou vůli – a sám měl také nejlepší.

Byla některá témata tabu, která jste mezi sebou tajili?

Neumím si to představit. Proč bychom měli něco tajit?

A otázka věrnosti: Neměla jste někdy pokušení zradit?

Člověk nikdy nemyslí hned na zradu. Samozřejmě, časem se mi mohl nějaký muž líbit, ale máme přece svobodnou vůli a možnost říci „stop, tudy ne“. Nikdy jsem nechtěla manžela zradit ani v srdci, to považuji za ještě horší než samotný skutek. Víím, že ani on by to nikdy neudělal, měl velice čisté srdce. Nikdy jsem nechtěla, aby nás cokoliv dělilo. Jednou jsem upozorovala, že jeden z jeho kolegů, také architekt, se o mě viditelně zajímá, často k nám chodil



Barbara a Vladislav 2 roky po svatbě

Foto: Jesus Zylje 3/2010

a já jsem se zorientovala, že mi to není lhostejné. Řešení bylo jednoduché, poprosila jsem manžela, aby ho k nám už nezval.

Co byste poradila mladým manželům?

Aby stavěli svoji lásku na Bohu, měli vždycky na mysli dobro druhého, pamatovali na společnou modlitbu a byli plni dobré vůle.

Rozhovor s dcerou Barbary a Vladislava

Skutečně bylo manželství tvých rodičů tak bezkonfliktní a ideální?

Když jsem byla mladá, myslela jsem si, že tak vypadá každá rodina, že toto je normální. Později, když jsem viděla tragédii v rodinách mých kolegyně, jsem teprve pochopila, že to není tak samozřejmé.

Rodiče měli velice krásné manželství, plné vzájemné lásky. Bylo to vidět na drobnostech. Táta, architekt, pokaždé vstával od rýsovacího prkna, aby mámě, když se vrátila domů, pomohl z kabátu. Když zase on se vracel domů, tak máma přerušila veškeré domácí práce a šla do předsíně, aby ho přivítala. Nikdy jsem nezažila, že by se jeden k druhému obracel bez lásky a úcty, dokonce ani tehdy ne, když atmosféra byla „nervózní“. Nikdy se ani jeden, ani druhý neurážel, neexistovala žádná „tichá domácnost“, a to ani jednu minutu. Problémy se řešily přímo. Jediný případ, kdy táta se na nás, děti, zlobil, nastával, když si někdo „otevřel pusku“ na mámu. Pořád mám na očích úsměv táty, když máma vstupovala do pokoje. Měl při práci rád, když seděla u něho, svěřoval se jí se svými novými projekty

a ptal se jí na radu. Vzpomínám si též, že jí vždy čístil boty. Hodně navzájem komunikovali – o všem, čím aktuálně žili. A za tyto záležitosti se ráno i večer společně modlili. Nikdy doma nechodili nepořádně oblečení, snažili se – jako projev úcty vůči druhému – vypadat pěkně a upraveně celých 49 let manžel-

ství. Víím, že to všechno zní nepravděpodobně, ale tak to skutečně bylo. Pro nás děti byli oba rodiče jasným důkazem toho, že manželská láska – samozřejmě při značné dávce dobré vůle na obou stranách – může být něčím neobyčejně krásným.

Jesus žije 3/2010, překl. -red-

Zemřel při obraně mravní čistoty

Na listině kandidátů blahřečení se nachází i německý kněz Paul Sawatske. Pocházel z Berlína, kde se narodil r. 1903. Kněžské svěcení přijal r. 1927. R. 1935 byl jmenován farářem v obci Schoenow u dnešního Štětína (dnes v Polsku). Žilo tam pouhých 400 katolíků ze 2 tisíc obyvatel. Byl tam „odklizen“, protože svou příkladnou náboženskou horlivostí se stal nacistům nepohodlný. Pater Sawatske patřil k radikálním odpůrcům hitlerovského režimu, který odsuzoval jako protikřesťanský a novopohanský.

Mučednická smrt ho ale nakonec nepotkala u nacistů, nýbrž u bolševických rudoarmějců, a to nikoli z náboženských nebo vůbec ideologických či politických důvodů. Šlo o čistě morální pohnutky.

V únoru r. 1945 dospěla fronta do jeho farnosti, kterou obsadili rudoarmějci. Na výzvu berlínského biskupa Konrada von Preyssinga neuprchl, ale zůstal se svými věřícími, aby jim byl jako kněz stále k dispozici. Protože sovětské vojáky předcházela pověst, často žel pravdivá, že na dobytém území rádi znásilňují děvčata, ukryly se tři mladé ženy z farnosti na statku jednoho sedláka. Patera Sawatskeho prosily, aby tam šel s nimi, neboť se bály. Předpokládaly, že kněz bude mít u sovětských vojáků přece jen jakousi autoritu a vážnost.

Velice se mylily. Na dvoře statku se objevil sovětský vojenský nákladák. Vojáci z něj vyskákali a vešli dovnitř. Žádali majitele usedlosti o nějaké potraviny a alkohol. Když uviděli mladé ženy, začali si k nim dovolovat a chtěli, aby jim byly po vůli. Přítomný pater Sawatske ihned zakročil. Postavil se před vojáky a kategoricky je vyzval, aby tohoto jednání zanechali. Vojáci, konsternováni „drzostí“ faráře, ho začali slovně napadat a urážet. Ohrožené ženy využily toho, že rudoar-

mějci jsou zaměstnaní diskusí s paterem, a ve vši tichosti utekli. Když to vojáci zjistili, vylili si zlost na knězi. Začali ho v čele s velícím poddůstojníkem surově bit a kopat. Pater Sawatske jim řekl, že si bude stěžovat u velitele.

Jakmile poddůstojník toto uslyšel, okamžitě vydal příkaz ostatním, aby s týráním faráře přestali. Zvedli se a odešli. Za krátký čas se ale poddůstojník vrátil s pobočníkem velitele posádky. Vyzvali patera, aby šel s nimi, protože velitel prý chce sepsat jeho stížnost a sjednat nápravu. Kněz se rozhodl jít, i když mu přítomní radili, aby to nedělal. Požehnal všem Nejsvětější svátostí, kterou měl zavěšenou u sebe na krku pod statanou. Za pár hodin jej místní lidé našli ležet mrtvého s prostřelenou hlavou. Burza, v níž nosil na krku Nejsvětější svátost, byla prosáklá krví.

Pater Sawatske není jediným případem kněžské oběti při obraně mravní čistoty žen a dívek před sovětskými vojáky na sklonku druhé světové války. Těchto duchovních nejrůznějších národností bylo víc. Papež Jan Pavel II. před 10 lety prohlásil blahoslaveným maďarského biskupa Vilmore Ápora, který se odvážně postavil do dveří, aby zastoupil cestu rudoarmějcům, chtějícím se dostat do místnosti, kde byly ukryty dívky a mladé ženy, aby si s nimi „užili“. Zaplatil to životem, velící důstojník jej zastřelil.

Katolická církev ctí jako mučedníky osoby, které položily svůj život při obraně mravní čistoty bud své (např. sv. Marie Gorettiová), nebo druhých (bl. biskup Ápor nebo P. Sawatske). Na tom je vidět, jak úžasnou hodnotu jí přisuzuje nejen ona, ale i samotný Bůh, jenž oslavil tyto mučedníky některými zázraky. Na to bychom měli pamatovat zejména dnes, kdy jsme svědky stále častějšího znevažování šestého a devátého přikázání a pohrdání vším, co s tím souvisí. Mučedníci svaté čistoty, přimlouvejte se za nás!

Information FMG 11/2010, volný překlad -red-

Církev ve službě člověku (10)

Církev a univerzity

Univerzita je jevem, který ve středověku a ještě i na počátku novověku mimo evropský kulturní okruh nenajdeme. Škola, na níž je možno dosáhnout univerzálního, čili nejvyššího vzdělání, zahrnujícího univerzální, čili všechny dostupné poznatky daného oboru, je vynálezem „temného“ středověku. Jde o iniciativu katolické církve, hlavní nositelky vzdělanosti a kultury ve všech fázích období od 6. do 18. století. Samozřejmě i v mimokřesťanských civilizacích (Čína, Persie, muslimské země aj.) se setkáváme s různými typy škol, ale nikde se tam neobjevuje pokus shromáždit všechny reálně dostupné informace jednotlivých vědeckých disciplín v jeden celek a poskytnout ho zájemcům ve formě pravidelného a soustavného vzdělávání. V tom má jednoznačné prvenství evropský křesťanský středověk.

Počátky univerzit

Kdy vznikla první univerzita, je velmi těžké určit, protože školství v raném středověku se vyvíjelo postupně. Někteří badatelé vidí zárodky univerzit již ve franské říši na přelomu 8. a 9. stol., kde z iniciativy benediktinského mnicha Alkuina za vlády císaře Karla Velikého fungovala tzv. schola palatina pro hlubší vzdělání kléru (srov. Carl Bihlmeyer: Die Kirchengeschichte II, str. 77n, Paderborn 1962). Alkuin, původem Anglosas a žák sv. Bedy Ctihodného, přenesl do franské říše praktiky řeholníků ze své rodné vlasti. Ti totiž zakládali speciální klášterní školy na vysoké úrovni se záměrem poskytnout univerzální, to znamená všechny dostupné poznatky z jednotlivých vědních disciplín, za něž byly v té době považovány teologie, filozofie, rétorika, gramatika a geometrie. K nim se postupně přidávaly další obory. I biskupské a kolegiální kapituly v Anglii a ve Skotsku zřizovaly školy podobného typu. Z nich vznikly pozdější slavné univerzity v Oxfordu a v Cambridgi.

Nezávisle na anglosaském prostředí se vyvíjely tyto školy i v Itálii v 10. a 11. stol. pod patronací místních biskupů. Jejich nejznámějšími sídly se stala města Salerno, Bologna a papežský Řím (srov. Bihlmeyer... tamtéž). Teprve od 12. století se pro tyto školy vžil pojmenování „univerzita“, aby se zdůraznilo, že poskytují skutečně univerzální, tzn. všechny zjistitelné a ověřitelné poznatky daného oboru. Charakteristické rysy, které opravňovaly danou školu nazývat se univerzitou, byly tyto:

1. Musela mít nějaký souhrn povinných textů, které jednotliví vyučující přednášeli studentům svými slovy a k nimž zaujímali vlastní stanovisko.

2. Bylo nutné, aby dala k dispozici údaje, kolik let je třeba pro studenta strávit na škole, aby získal v daném oboru plný rozsah informací.

3. Z programu školy muselo být zřejmé, jaké tituly mají být absolventům uděleny, jestli „bakalář“, což představovalo kratší formu studia, nebo „mistr“, kterýžto titul se uděloval po delší době studia.

Teprve na základě splnění těchto nezbytných požadavků bylo škole poskytnuto právo nazývat se univerzitou (srov. T. Woods: Jak katolická církev budovala západní civilizaci, str. 43n, Praha 2008). Uděloval je buď papež, nebo panovník. Od počátku středověku až do protestantské reformace v 16. stol. bylo v Evropě založeno celkem 81 univerzit (srov. Woods... tamtéž), z nichž 33 mělo papežskou zakládací listinu, 15 panovnickou, 22 obojí a 13 nemělo žádnou (tyto univerzity fungovaly na základě ústního souhlasu buď místního biskupa, nebo města). Papež Řehoř IX. udělil zvláštní bulou z r. 1233 nositelům titulu „magister“ (mistr) právo vyučovat na kterékoli univerzitě v celé Evropě (srov. Woods... tamtéž). Vyučovacím jazykem byla latina.

Jak na středověkých univerzitách probíhala výuka

Na středověkou univerzitu se nedělaly žádné „přijímací pohovory“. Jedinou podmínkou byla znalost latiny, protože v tomto jazyce církev probíhaly veškeré přednášky a zkoušky. Každý, kdo se přihlásil a u něhož bylo zřejmé, že latinsky plyně konverzuje, mohl ihned začít studovat. Za studium se platilo. Když k tomu připočteme výdaje za ubytování a stravu, tak z toho vyplývá, že středověké studium nebyla žádná levná záležitost. Přesto ale

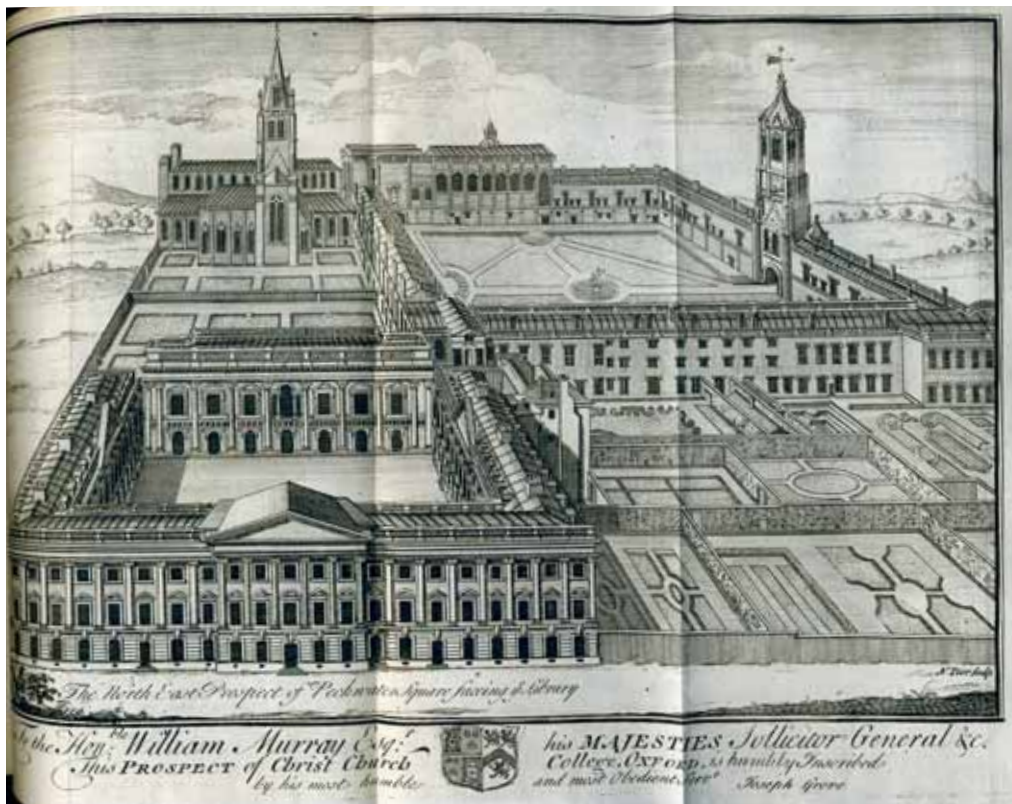
pro zájemce z chudých poměrů se studium nestalo nedostupným. Příslušné církevní a později i světské instituce (hlavně města) měly zájem o vysokoškolsky vzdělané „kádry“, a proto rády financovaly studium nadaným mladým mužům. Mnoho studentů náleželo k řeholním řádům, které automaticky své členy na škole vydržovaly.

Univerzity měly dlouhou dobu stabilně čtyři fakulty. Tou základní, kterou musel absolvovat každý, kdo nastoupil na univerzitu, byla artistická, zahrnující kompletní studium gramatiky, rétoriky, aritmetiky, geometrie a postupem doby též dalších disciplín. Teprve po několika letech, zpravidla třech, mohl dotyčný student přestoupit na jiné fakulty: teologickou, právníckou nebo lékařskou. Mohl však také zůstat na artistické fakultě a tam získat buď bakalářský, nebo magisterský titul. Absolvování artistické fakulty opravňovalo k výuce buď na školách, nebo v domově příslušného šlechtice či dokonce panovníka. Diplom z teo-

logické fakulty byl v některých případech nezbytný ke jmenování do vyšší církevní funkce, právníci působili nejčastěji jako veřejní notáři, ti úspěšnější jako advokáti, nebo soudci. Lékaři měli buďto své soukromé ordinace nebo pracovali ve špitálech, vedených převážně řeholními řády.

Formy přednášek a zkoušek se od dnešních značně lišily. Pedagog, jenž by pouze četl předepsaná skriptata (jak se dnes leckde děje), by ve středověku totálně zkrachoval. Studenti totiž měli naprostou svobodu při volbě předmětu i profesora, jemuž za přednášky platili. Vyučující, jenž neumí posluchače zaujmout, inspirovat, by se proto na žádné středověké univerzitě neuzivil. Přednášky byly přístupné i pro neakademickou veřejnost. Když se postavil za katedru slavný profesor, bylo narváno jako v případě sv. Alberta Velikého, sv. Tomáše Akvinského, sv. Bonaventury nebo bl. Johna Dunse Scota.

Zkoušky probíhaly výhradně formou kolokvia, čili rozhovorů. Dnešní způsob, kdy posluchač



odříká před zkoušejícím dané učivo, středověká univerzita neznala. Pedagog vzal k sobě do pracovny vždy dva studenty a předložil nějakou tezi. Jeden dostal za úkol ji hájit, druhý vyvracet. Kdo v této debatě zvítězil, tj. kdo předložil více argumentů a dostal svého soupeře „na lopatky“ tak, že nebyl schopen dále oponovat, ten zkoušku „udělal“ a mohl postoupit do vyššího ročníku, poražený mohl ale třeba i hned vzápětí zkusit „štestí“ při kolokviu s někým jiným (srov. Konrád M. Kubeš: Za pravdou Kristovou, str. 393n, Frýdlant n. Ostr. 1938).

Vzdělání jen pro duchovenstvo?

Nejčastějším argumentem proti středověkému vzdělávacímu systému je tvrzení, že univerzity byly přístupny pouze příslušníkům duchovenského stavu. Jedná se o pravdu pouze částečnou. Zhruba od karolinské epochy (tj. od 8. stol.) existovala v církvi nižší a vyšší svěcení. Ta nižší byla pozůstatkem služeb v prvotní církvi (lektori, kantoři, akolyté, ostiáři apod.) a nezavazovala k celibátu. Vyšší svěcení zahrnovalo podjáhenství, jáhenství a kněžství s celibátní povinností. Nižší svěcení bylo podmínkou k získání vyššího svěcení, když se tedy nositel nižšího svěcení oženil, nemohl počítat s eventuelitou vyššího svěcení. Plnost všech svěcení měl biskup jakožto nástupce apoštolů.

Absolvování univerzity nebylo podmínkou k získání nižšího ani vyššího svěcení, jako je tomu dnes, nýbrž naopak k udělení bakalářského nebo magisterského titulu se vyžadovalo mít alespoň nižší svěcení (jež bylo možno přijmout i těsně před ukončením studia). Nižší i vyšší svěcení uděloval vždy biskup na základě absolvování nějaké klášterní nebo kapitulní školy, jež nebyla univerzitou, důležitou roli hrál také i vztah biskupa k samotnému kandidátovi, jak dobře ho znal apod. Diecézní semináře pro formaci budoucích kněží tenkrát ještě neexistovaly (zavedl je až Tridentský koncil v 16. stol.).

Vazba akademického titulu na příslušné svěcení ovšem vylučovala z možnosti studovat na univerzitě ženy, neboť těm nesmělo být uděleno ani nižší, ani vyšší svěcení. Výjimku tvořily pouze lékařské fakulty, na nichž se svěcení před udělením diplomu nevyžadovalo. Proto ženy ve středověku nejenom mohly být lékařkami, ale také směly přednášet na lékařských fakultách, jak dokazuje známý pří-

pad Trotuly di Ruggiero, vynikající diagnostičky a bylinkářky, v italském Salernu v 11. stol.

Ženy tak byly s výjimkou medicíny ochuzeny o možnost získat akademický titul, nikoli však o možnost samotného vzdělání, jak jsme o tom psali v Immaculatě v předchozích číslech. Ženské kláštery měly také své školy s vysokou úrovní, i když nebyly zařazeny mezi univerzity. Vzdělané řeholnice vždycky patřily k váženým osobám a jejich spisy byly středověkými učenici často citovány. Jako ilustrativní příklady mohou sloužit sv. Gertruda Veliká, sv. Mechtilda z Hackelbronn, především ale ve 12. stol. sv. Hildegarda z Bingenu, významná teoložka, lékařka a přírodovědkyně (srov. Regine Pernoudová: Žena v době katedrál, str. 40n, Praha 2002).

Nelze se divit tomu, že duchovenský stav dlouhou dobu představoval nejpočetnější skupinu lidí s univerzitním vzděláním. Zájem o jakékoliv vzdělání, nejen univerzitní, byl totiž mezi laiky – včetně šlechty a bohatých měšťanů – mizivý. Trvalo několik staletí, než i tyto vrstvy ve své většině pochopily, že intelektuální poznatky spojené v ucelený systém jim mohou být prospěšné. Proto až od 13. a 14. stol. vzrůstá vzdělanost mezi šlechtou a bohatým městským patriciátem. Univerzity se postupně uvolňují od vazeb na katolickou církev, čemuž napomáhá hlavně protestantská reformace. I v katolických zemích vliv církve na vysoké školy slábne, až v 19. stol. v důsledku vlivů osvícenství a liberalismu téměř úplně mizí. Univerzita získává zcela jinou podobu než ve středověku, a tu si v hlavních obrysech uchovala až dodnes.

To ale nic nemění na tom, že to bylo právě středověké křesťanství, jeho mnichové a církevní hodnostáři, kdo uvedl do života univerzity, čili školy, na nichž se dalo získat nejvyšší ucelené vzdělání, zahrnující všechny dostupné poznatky jednotlivých disciplín. Jestliže někteří katoličtí historikové a apologeté nazývají církev „matkou univerzit“, pak určitě nepřehánějí. Je smutné, že v nedávné minulosti v posledních cca sto letech mnoho protikatolických invektiv pocházelo a pochází právě z univerzit, jak na to upozornil už před první světovou válkou významný starosta Vídně a praktikující katolík Karl Lueger. Dalo by se hovořit o nevděku dětí vůči své matce, jenže to už je jiná kapitola.

„Víra je každý den novou událostí v životě křesťana.“

PhDr. Jan Evangelista Urban OFM

20. 2. 1901 – 7. 1. 1991

Všichni jsme děti své doby, ale někteří jsou i jejími tvůrci. Jedním z nich je otec Jan Evangelista Urban, františkán, učitel duchovního života, kněz hluboké zkušenosti s Bohem, člověk modlitby a kontemplace, zakladatel Sester apoštolátu sv. Františka.

Narodil se 20. února 1901 v Praze na Žižkově. Rodiče mu dali jména Josef Vojtěch. V osmi letech přijímá poprvé eucharistii a v deseti pečetí daru Ducha Svatého – bířmování. V té době začíná ministrovat a ve třinácti letech přistupovat denně ke svatému přijímání. Modlitba, eucharistie, četba životopisů svatých a vliv dobrotivých kněží v něm vzbuzují touhu po kněžství.

Jako čtrnáctiletý chlapec vstupuje do Třetího řádu sv. Františka a po třech letech žádá o přijetí do řádu prvního. Přijímá jméno Jan Evangelista. Po roce noviciátu skládá první sliby a přihlašuje se na teologickou fakultu v Praze. V r. 1923 je vysvěcen na jáhna a 15. června 1924 biskupem Sedlákem v Praze na kněze. V Emauzích slaví svoji první mši svatou.

Začíná hlásat Boží slovo s radikální opravdovostí a probouzí pražský katolický život. Stává se pro mnohé duchovním vůdcem a vyhledávaným zpovědníkem. Z hloubky své víry oživuje Třetí řád sv. Františka a vede jeho členy k životu podle evangelia. Z nadšení pro evangelium a užší následování Krista zakládá společenství Sester apoštolátu sv. Františka.

V letech 1925–1930 studuje na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy, kde promuje. Působení otce Jana mezi mladou katolickou inteligencí ukazuje na potřebu náboženského vzdělávání. Koncem třicátých let zakládá v Praze na Jungmannově náměstí studijní ústav *Studium catholicum* na vysokoškolské úrovni. Vydává modlitební knížku „K Bohu“, později „Duchovní život“ a „Učení víry“. V r. 1938 se stává provinciálem františkánského řádu v Čechách a na Moravě. Památkou na jeho působení na Spořilově je kostel sv. Anežky České. Dává také podnět ke stavbě kostela sv. Františka v Praze Krči, sv. Alžběty ve Kbelích a kostela sv. Vojtěcha ve Čtyřech Dvorech v Českých Budějovicích.

Jako duchovní rádce vede členy *Katolické akce*, *České ligy akademické* a katolické lékaře *Společnosti sv. Lukáše*. Je vzorem, zpovědníkem a oporou mnohým kněžím, pro které má studijní konference, přednášky a exercicie.

Po nastolení totalitního režimu je otec Jan 14. března 1950 v Nespekách zatčen a odsouzen na 14 let těžkého vězení. Nastává pro něho doba utrpení a vydávání svědeckví Kristu. Na svobodu je propuštěn 12. září 1963.

Po propuštění žije v Nespekách pod dozorem Státní bezpečnosti až do uvolnění politické situace v r. 1968. Po krátké době svobody je zbaven souhlasu ke kněžské službě a znovu sledován.

Od září 1981 dostává cesta utrpení otce Jana podobu nemoci a fyzické bezmocnosti. Žije v Nespekách, zcela odkázán na péči sester. Osvědčuje se trpělivostí, vděčností a hlubokým prožíváním jednoty s Ježíšem. Pán přijímá k sobě svého služebníka Jana svým věčným objetím 7. ledna 1991: „**Pojď se radovat se svým Pánem**“ (Mt 25,21).

Otec Jan je jedním z těch, kdo uváděli mnohé do láskyplné Boží blízkosti. Doufáme, že nyní plní službu přimlouve, který se před Boží svatostí modlí s námi a za nás.



FORMY PRONÁSLEDOVÁNÍ KŘESŤANŮ V DNEŠNÍM SVĚTĚ

Světová organizace Open Doors, sledující pronásledování křesťanů v současném světě, sestavila tabulku 40 zemí, které jsou v tomto ohledu nejhorší. Prvních 10 představují komunistické a muslimské státy, v nichž křesťané žijí úplně nebo téměř v ilegalitě:

1 Severní Korea: V této komunistické zemi je veškerý náboženský kult zakázán, křesťané se musejí k bohoslužbám a modlitbě scházet ilegálně. Při prozrazení jim hrozí trest smrti (ten je v poslední době stále častější) nebo odvezení do táborů nucených prací, odkud se jen málokdo vrátí. Stačí jen, když dítě ve škole neopatrně řekne, že mu doma rodiče vyprávějí o Pánu Ježíši, nebo když tajná policie najde při domovní prohlídce bibli. Přesto však podle zpráv zahraničních agentur se katolická církev i protestantské denominace navzdory všem těmto hrozbám úspěšně v ilegalitě rozvíjejí.

Oficiálně sice v hlavním městě Pchjongjangu je otevřen jeden katolický kostel a asi dva protestantské, ale bohoslužby se tam nekonají. Úřady je ukazují pouze cizincům, aby tak zvané „vyvrátily lež“, že v Severní Koreji je křesťanství zakázáno. Ve skutečnosti však, kdyby se rodilí Korejci přišli do tohoto kostela pomodlit, čekal by je bez milosti koncentrák.

2 Írán: I v tomto státě, ovládaném mohamedánskými fundamentalisty, je křesťanský kult zakázán. Otevřen je pouze jeden pravoslavný kostel v hlavním městě Teheránu, určený turistům, pro něž se tam konají bohoslužby. Křesťané jsou zatýkáni, konvertité z islámu na základě muslimského zákona popravováni.

3 Saúdská Arábie: V tomto přísně islámském království je jen málo domácích křesťanů. Každý občan musí být muslim, křesťanství je zakázáno pod trestem smrti. Ten může být vynesen i za pouhé vlastnění bible. Ani zahraniční dělníci křesťanského vyznání nesmějí mít své bohoslužby.

4 Somálsko: Vláda v této africké muslimské zemi sice formálně toleruje křesťanské kostely a bohoslužby, zároveň však organizuje postupné vyvražďování křesťanů vojskem a policií. Vražděny jsou i křesťanské děti.

5 Maledivy: Režim tohoto ostrovního státu v Indickém oceánu se považuje za ochránce islámu, proto křesťanský kult přísně zakazuje a křesťany, žijící svoji víru v ilegalitě, zatýká a odvléká na nucené práce.

6 Afganistan: Islám je státním náboženstvím, křesťanství zakázáno, Taliban vraždí dokonce i křesťanské charitativní pracovníky. Přesto jsou muslimové, kteří konvertují.

7 Jemen: Situace pro křesťany v této muslimské zemi je zhruba tatáž jako v sousední Saúdské Arábii.

8 Mauritánie: Tato severoafrická mohamedánská země zakazuje křesťanství. Vyznavači Ježíše Krista se scházejí tajně v soukromých domech. Když jsou odhaleni, policie je zatkne a obvykle brutálně mučí.

9 Laos: Oficiálními ideologiemi tohoto státu na Indočínském poloostrově jsou komunismus a buddhismus, spojený s kultem předků a okultismem. Vyznávat křesťanství je zakázáno, křesťané jsou často mučením nuceni přijmout buddhismus.

10 Uzbekistán: Islám je jediným povoleným náboženstvím. Tajní křesťané jsou vystaveni hrozbám domovních prohlídek a zatýkáni.

Ve zbývajících 30 zemích tabulky je sice křesťanské náboženství za určitých omezujících podmínek povoleno, ale vyznavači Ježíše Krista jsou vystaveni silné diskriminaci ve veřejném životě a často také teroru. V Iráku např. od r. 2005 bylo zavražděno více než 900 křesťanů, mimo jiné 5 kněží a jeden arcibiskup chaldejské církve (sjednocené s Římem). Přes 50 kostelů se stalo terčem pumových útoků militantních islamistů. Za těchto okolností se nelze divit, že počet iráckých křesťanů během posledních 10 let poklesl z 1 milionu na pouhou třetinu, protože křesťané ze země v obavách o vlastní život emigrují.



foto: Jan Vorka

Dvojnásobná je situace také v komunistické Číně. Na jedné straně sice formálně platí náboženská svoboda, chrámy jsou plné věřících, jenže současně pobývá mnoho křesťanů kvůli vyznávání své víry v táborech nucených prací, mezi nimi i kněží a biskupové. Týká se to především katolíků, kteří odmítají uznat hierarchii tzv. Vlastenecké církve, dosazené komunistickým režimem.

Narůstají teroristické, někdy i přímo pogromistické akce proti křesťanům. Klasickou ukázkou jsou nedávný bombový útok na koptický chrám v egyptské Alexandrii nebo násilné akce proti křesťanům v Pákistánu, kde byla odsouzena k smrti prostá venkovská křesťanka Asia Bibi jen proto, že v rozhovoru se svojí muslimskou spolupracovnicí řekla, že Ježíš Kristus je pravým Bohem a Mohamed není pravým prorokem.

A nejedná se pouze o islámské země. V Indii přibývá teroristických útoků hinduistických fanatiků proti křesťanům, v Barmě lze totéž pozorovat u radikálních buddhistů. V demokratických zemích západní Evropy a Severní Ameriky zase narůstá mediální agrese proti Kristovým vyzna-

vačům, dochází též stále častěji k jejich propouštění z práce, když se nechtějí podílet na činnosti, která je proti jejich svědomí (provádění potratů nebo asistence u nich, totéž v případě eutanazie, distribuce antikoncepce, svěřování dětí do adopce homosexuálním nebo lesbickým párům, výuka tzv. sexuální výchovy), situace zašla dokonce až tak daleko, že v některých státech (např. Velká Británie) stačí k vyhození z práce jen křížek na krku.

Pronásledovaní křesťané si zaslouží naši solidaritu. Proto někteří aktivisté, především z okruhu zpravodajského serveru Res Claritatis a internetového časopisu Duše a hvězdy připravili petici na podporu pronásledovaných křesťanů, která bude publikována a rozeslána mezinárodním organizacím i některým vládám. Podrobnosti o tom, jak petici podepsat nebo podpořit její šíření, se lze dočíst na internetové stránce <http://cirkev.wordpress.com/petice/>.

-bk-

informace čerpány z Fels 1/2011

Apoštol milosrdenství českého původu ve Vratislavi

Vratislav, dnes polská Wrocław, ve druhé polovině 19. stol. německá Breslau. Jeden kněz pospíchá k těžce nemocnému. Náhle mu zastoupí cestu jeden příšerně vypadající neznámý. „Peníze, nebo život!“ zařval. „Peníze ti nedám, protože je nemám,“ řekl kněz. „Zabij mne tedy, jestli chceš. Udělej to ale, až se budu vracet. Spěchám k jednomu umírajícímu člověku, abych ho připravil na setkání s Pánem Bohem.“ Bandita kupodivu přistoupil na tuto dosti nezvyklou podmínku. Rozhodl se ale tajně kněze sledovat, aby mu „neupláchl“. Jaké bylo jeho překvapení, když viděl, že kněz se vrací toutéž cestou zpátky, nevyužil příležitosti, aby odešel jinudy, jak by udělal snad každý jiný člověk. Znovu stáli proti sobě tváří v tvář. „Jsem připraven,“ řekl muž v sutaně. „Co máš udělat, udělej!“ Lupič překvapením oněměl. Nakonec mávl rukou a utekl. Několik let později zaklepal na dveře vratislavské fary Nejsvětější Panny Marie jakýsi muž. „Poznáváte mne, otče?“ zeptal se kaplana, který mu otevřel. „Ne, nepoznávám vás,“ odvětil kněz. „Já jsem přece ten, kdo vás chtěl zabít,“ prohlásil neznámý. „To, že jste splnil svůj slib a zcela se vydal do mých rukou a neukázal se jako lhář a zbabělec, mnou otřásl do hloubi duše. Nedopřálo mi to k lidu. Mnoho jsem o tom přemýšlel a rozhodl se skoncovat se svým dosavadním životem. Změnil jsem se a právě vám děkuji za své obrácení.“ Tento kněz se jmenoval Robert Spiske.

Narodil se r. 1821 poblíž Vratislavi. Jeho otec byl Čech, jmenoval se Antonín Spiske, který odešel do tehdejšího Pruska (k němuž náležela i Vratislav) za prací. Byl ševcem a vzal si za manželku dceru německého učitele. Robert vyrůstal v hluboce katolické atmosféře své rodiny. Již na gymnáziu zatoužil stát se knězem, ale ve vyšších ročnících od tohoto záměru upustil, protože téměř ztratil víru. Příčinou byla horlivá



foto: www.hedvicky.cz

četba pohanských antických autorů. Teprve dvě knihy mystika Ludvíka z Grenady mu vrátily katolické smýšlení a přání vstoupit do semináře.

R. 1847 přijal kněžské svěcení. Působil ve Vratislavi nejprve jako kaplan ve farnosti Nejsvětější Panny Marie, potom jako farář u sv. Doroty a konečně jako kazatel v tamní katedrále. Byl znamenitým řečníkem, kázával vždy téměř hodinu. Jeho hlavním tématem se staly poslední věci člověka a Boží milosrdenství. Proslul též jako vynikající zpovědník, jeho zpovědnice byla vždycky obležená. Konal také misie u nekatolíků, jeho zásluhou se obrátilo mnoho vratislavských židů a také jeden protestantský pastor s celou rodinou.

Největší zásluhy si ale pater Spiske získal svou péčí o vratislavské sirotky, zanedbané děti a chudé vdovy. Velmi bojoval se vzrůstající bídou, alkoholismem, tuláctvím a krádežemi. Různými způsoby pomáhal chudákům, které bída dohnala k těmto neřestem, takže si rychle vysloužil přezdívku „otec dětí ulice“ a „apoštol chudiny“. Byl si vědom sociálních křivd ve společnosti, proto se nezdráhal v kázáních pranýřovat sobectví bohatých a jejich necitli-

vost k bídě druhých. „Cožpak necítíte výčitky svědomí, když sami oplýváte hojností a chudému odpíráte chléb, o který vás prosí se slzami v očích? Pro ty, kteří neznají milosrdenství, nebude žádné Boží milosrdenství!“ Tak kázal pater Spiske.

Do péče o chudé zapojoval ve své farnosti hlavně zbožné ženy. K tomuto cíli založil Sdružení sester sv. Hedviky, lidově nazývané „sdržením hadrářek“. Tuto původně ryze světskou komunitu bez slibů přetvořil pater Spiske později na řeholní shromáždění, které přijalo reguli sv. Augustina. V domě této kongregace nacházely útočiště především děti bez domova a zanedbaná mládež bez rodičů. Kongregace pečovala také o staré a opuštěné osoby. R. 1863 byla otevřena i její soukromá škola pro bezprizorní děti.

Kongregace a její charitativní ústavy se rychle šířily i mimo Vratislav. Nadějný rozkvět byl ale zastaven v 70. letech 19. stol., když německý kancléř Bismarek vyhlásil katolické církvi tzv. „kulturní boj“. Došlo ke zrušení větši-

ny řeholních řádů a kongregací, což postihlo i Sdružení sester sv. Hedviky. V Německu nesměly působit, proto se přemístily do sousedního Rakousko-Uherska a sice do Nezamyslic u Prostějova na Moravě. Pater Spiske byl s nimi v neustálém spojení. V jednom dopise jim napsal téměř prorocká slova: „Připravujeme se na mnohá utrpení. Na světě je mnoho neštěstí, nezkrotná pýcha boháčů, odmítání Boha a jeho milostí. To všechno připravuje cestu ke zhroucení společenských vztahů a k neodvratné katastrofě.“ Po ukončení kulturního boje se sestry „hedvičky“, jak se jim říkalo, mohly r. 1889 opět vrátit do Vratislavi a otevřít další domy.

Pater Spiske se však jejich návratu nedočkal. V březnu r. 1888 ho ve zpovědnici zasáhla mozková mrtvice, která jej upoutala zvrale na lůžko. Krátce poté následoval další nával krve do mozku právě ve chvíli, kdy se modlil breviář. To už nepřežil. Pohřeb obětavého kněze se stal mohutnou náboženskou manifestací katolického lidu.

S otcem Spiskem se pojí ještě jedna zajímavá historika. Nepřátelé církve si chtěli z něho udělat „dobry den“. Zavolali ho k údajnému těžce chorému, aby mu udělil pomazání nemocných. Ten byl ale nemocný pouze „na oko“. Jakmile kněz vstoupil, zahrnul ho přívalem nadávek, posměšků a rouhání. Pater Spiske se však nenechal odradit. Přistoupil k dotyčnému a laskavými slovy se jej snažil obrátit. V tom se stalo něco podivného: Tento člověk náhle oněměl, upadl do křečí a zemřel. „S Bohem se nežertuje,“ komentoval tuto událost pater Spiske. Kumpáni mrtvého, když viděli, co se stalo, uznali všichni do jednoho svůj hřích a obrátili se.

V současnosti probíhá proces beatifikace tohoto kněze svatého života a obětavé služby nejchudším a nejpotřebnějším. Nám, českým katolíkům, je blízký především svým českým původem a také tím, že sestry kongregace, kterou založil, našly v době pronásledování církve v Německu své útočiště na Moravě. Modleme se proto za jeho brzké blahorečení!



Klid z kostela

Je krásný předjarní den. Ale chodci hemžící se na městských chodnících i auta pojíždějící v pruzích zatlačují jaro do parků a zahrad. Snad alespoň tam se někdo zastaví a pohladí pučící pupen a skloní oči k zelenající se trávě. Také Terezka nic z této krásy nevnímá, i když se cestou ze školy loudá a nikam nespěchá.

Jenom občas odtrhne dívka pohled od země, aby se s někým nesrazila anebo nabídlá tvář slunci, které si rádo svými paprsky ohmatá její tvář a nechá se pohoupat ve vlnkách kaštanově hnědých vlasů. Přitom se teplým paprskům nepodaří oddělit semknuté široké rty ani rozevřít štěrbinu očních víček, které skrývají hluboké tmavé oči. Ano, Terezka není jen unavená po vyučování na gymnáziu, ale je i smutná. Proč? To už sluníčko neodhalí, i když se snaží dostat za vchodové dveře panelákového domu.

V přítmí stoupá dívka po schodech do prvního patra. Sama si odmyká a vstupuje do ještě tmavší předsíně, kde si musí rozsvítit, aby našla rozházené přezůvky.

Rozletí se dveře od kuchyně a jako vtrk ní letí kluk, prvorozený čtyřletý Věna. „Ahoj, teto, půjdeš si se mnou hrát?“

„Půjdu, ale teď ještě ne, hrej si s Adélkou.“

„Ona se pořád mazlí s panenkami. A stejně je malá, nedá se s ní nic dělat.“

„Je jenom o rok mladší. Mohl bys to s ní zkusit.“

„To už si víc pohraji s Míšou. Ale on zase pomalu chodí.“

„Nediv se, má teprve dva roky.“

Z pokoje přichází Eva, Terezčina sestra, maminka čtyř dětí. To nejmenší drží



foto: Dmccale | Dreamstime.com

v náručí a kojí. „Vítej, Terezko, vezmeš Josífka na procházku? Ještě dneska nebyl venku.“

„Teď ne!“ odpovídá dívka. „Jdu za holkami na facebook.“

„Jo, jasně! Možná přijde babička, i když teď chodívá nějak později.“

„A co dědeček?“ skáče jí do řeči Terezka a sama si odpovídá: „Dědeček se vrací domů ještě později. A švagřík přichází poslední! Všichni chodí později a později. Jenom já chodím zavčas, abych jela na procházku. Zavezu Josífka jeho tatínkovi do hospody.“

„Tak jsem to nechtěla,“ chláholí Eva rozzlobenou sestru. „Jasně, nenech si brát mládí kvůli mým děckám. Běž klidně k počítači.“

„Jdu,“ odpovídá Terezka tvrdě, aby nebylo pochyb, že se jako jindy neustrne a sestru neosvobodí alespoň od jednoho břemene.

Sedá si k počítači. Usmívá se – tady je to jiný svět. Volnost prostoru, a ne přeplněný byt, kde každý zakopává o každého. A nikdo tu po nikom nic nechce, jenom si povídat. Přihlašuje se a už se ptá Jitky: „Co děláš?“

„Špulím si rtky a vybírám z mamčinyh rtének.“

„Ahoj, Terko. Konečně máš jednou čas na své přátele,“ vítá ji Zdeňka, „co říkáš dneska na Venouška?“

„Jo, uměl to ve fyzice suprově.“

„Já, já jsem si toho všimla,“ hlásí se Pavla, „měl zmáknuté obočí. To kvůli Anči.“

„Souhlas,“ píše Anča, „dnes jdu s mamkou do salónu udělat něco s mým obočím. Musím mu přece odpovědět.“

„Holky,“ prosazuje se Jitka, „poradte mi rtěnku, abych mluvila medově svůdně!“

„Rty ti k tomu nepomůžou, hlavně stíny,“ radí jí Kamča.

V té chvíli vypíná Terezka počítač a nadává: „Kraviny, kraviny! Nemají co dělat. Myslí si, že jsou spolu, a přitom

každá mluví o sobě. A jsou samy. Ale já nejsem sama. Jdu s Josífkem ven. S krásným Josífkem.“

Když se skutečně za pár minut octne s miminkem na ulici, cítí se být Terezka přesto sama. Proč mám tak blbé myšlenky, když jsem tu s Josífkem? Doma bývám sama, i když máme přeplněný byt. Vadíme jeden druhému, lezeme si všichni na nervy, a tak raději nemluvíme. Jak bývalo doma fajn, než se sestra vdala. Celé večery jsme si povídali... Ale co vlastně chci? Tady na procházce mám klid. A ještě větší klid je v kostele. Zase se u tebe zastavím, můj kostelíčku. Kdybych se jenom uměla modlit! Ale přece se umím modlit! I dneska tam budu prosit: „Bože, dej mi kousek toho tvého klidu, dej ho kousek k nám domů.“ Víím, že mě Bůh slyší, i když neodpovídá jako na facebooku. Nekecá jako holky, ale hledá mě uvnitř. I když ten pokoj domů mi zatím nedal.

„Bože,“ šeptá za chvíli v chrámě, „dej mi ten svůj klid domů. Ať jsem jím obalená jako průhlednou krychli. Budu procházet bytem, nikdo nic nevidí, a já budu mít klid.“

Jako vždycky povzbuzená a klidná vychází z chrámu. A teď hajdu do kopce k poslední chalupě na ulici. Za starým Mlejnkem. Bude čekat na lavičce, až se objevím. A jeho bezzubá ústa budou žvatlat jako batole: Josífek je krásný. Bílý a modrý.“

Na lavičce však starý muž nesedí. Stalo se mu něco? Ne, uklidňuje se, když ho vidí uprostřed hromady dřevěných špalků. „Pane Mlejnků!“ volá na něho.

„Už běžím za Josífkem!“ odpovídá starý muž a hned nechává práce.

„Pane Mlejnků, dobrý den, nebudu vás zdržovat.“

„Mě nezdržuješ. Jsem tak rád, že jsi přijela.“

„Není ta práce pro vás těžká? Proč vám nikdo nepomůže?“

„Jsem sám, děvenko. Všichni mi umřeli.“

„Sám v celém domě?“

„Sám v celém domě. Nemám nikoho a bojím se někoho si domů vzít.“

„A Josífků byste si vzal?“ ptá se dívka vzrušená z nápadu, který jí rozbušil srdce.

„Co bych si s ním počal?“

„Já víím, byl to blbý nápad,“ uznává sklesle Terezka.

„Jaký nápad,“ nechápe muž.

„Ztřeštěný. Ale tady uvnitř u srdce přitom cítím totéž, co cítím vždycky v kostele.“

„Tak to by mohl být dobrý nápad,“ uznává pan Mlejnek.

„Pane Mlejnků, mám další nápad,“ volá dívka. „Pohlídáte mi na chvíli Josífků?“

„Rád, moc rád, jenom aby se neprobudil a nekřičel.“

Terezka se vrací za čtvrt hodiny. A nejde sama. Táhne za sebou švagra, kterého předtím vylákala z hospody. Řekla

mu: „Petře, pojď, musíš pomoci starému člověku.“

Mladý muž se pouští do práce hned. A pan Mlejnek ho řídí a přitom jen pomáhá. Když se Terezka vynadíává na štěstí obou mužů, volá na starého pána: „Musím už jít.“

V mžiku je muž u ní a prosí: „Přivezeš mi zase Josífků?“

Neodpovídá, ale říká: „Je mi zase tak dobře jako v kostele. A něco mě opět napadá.“

„To může být Boží vnuknutí. Hned mi to pověz!“

„Ten pán, co vám pomáhá, je Josífkův táta. Bydlí s náma v paneláku ještě se třemi dětmi. Je z dědiny a nemůže v bytě vydržet. A tak chodí do hospody. Napadlo mě, když jste sám... možná byste si rozuměli.“

Starý Mlejnek stojí a neví, co říct, až nakonec jakoby ledabyle prohodí: „My chlapi se domluvíme. A omluv ho doma. Do večera to nezvládneme!“

Terezka sjíždí z kopce tryskem. Potřebuje si všechno v hlavě urovnat. Zastavuje se v kostele a slibuje: „Přijdu poděkovat, až se naši odstěhují k panu Mlejnkovi.“

Za chvíli se smíchem vrací Josífků do náruče sestry. „Co se stalo?“ diví se Eva.

„Potkala jsem Boha a on mi řekl, že se budete stěhovat do velkého domu.“

„Jestli se to stane, tak v něho uvěřím.“

Možná by byla Eva s tím slibem opatrnější, kdyby věděla, že starý Mlejnek při práci myslí jenom na to, že bude mít Josífků ve svém domě. I s jeho tátou, se kterým si už teď moc rozumí. Prožívá štěstí, že nebude sám, a hledá ho klid, který mu předala Terezka z kostela.

Prosím Vás, otevřme kostely, ať mohou lidé přijít za Ježíšem, který na ně čeká s otevřenou náručí.

Josef Janšta

Drahé děti, Velikonoce jsou největší svátky v roce, svátky ukřížování a zmrtvýchvstání Pána Ježíše. Protože vstal z mrtvých v neděli, slavíme každou neděli jako sváteční den. Nedělní mše svatá je pramenem nejvzácnějších Božích darů, milostí. A s radostí se tam setkáváme i s druhými věřícími. Byla by to velká škoda a hřích, kdyby někdo z nedbalosti nepřišel, ačkoliv by snadno mohl. Pán Ježíš ve mši svaté zpřítomňuje svou oběť na kříži. Když se jí zúčastňujeme, je to jako kdybychom tam stáli vedle Panny Marie.

Když Pán Ježíš na kříži tak hrozně trpěl, díval se na všechny s nesmírnou láskou v srdci. Dokonce i na ty nepřátele, kteří mu to způsobili a teď se mu vysmívali. Omlouval je a prosil svého Otce o odpuštění pro ně: „Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.“

S láskou odpověděl zločinci, který byl ukřížován vedle něho. Na jeho nesmělou prosbu: „Vzpomeň si na mě, až přijdeš do svého království,“ odpověděl odpuštěním hříchů a prohlásil ho za svatého: „Dnes budeš se mnou v ráji.“

Vojáci, kteří Pána Ježíše ukřížovali a potom hlídali, asi o něm věděli velmi málo. Možná si mysleli, že je to nějaký zločinec, jako byli ti dva ukřížovaní po stranách vedle něho. Ale i na ty vojáky se díval s takovou láskou a působil svou milostí v jejich duších, že po smrti říkali:

„To byl opravdu Syn Boží.“

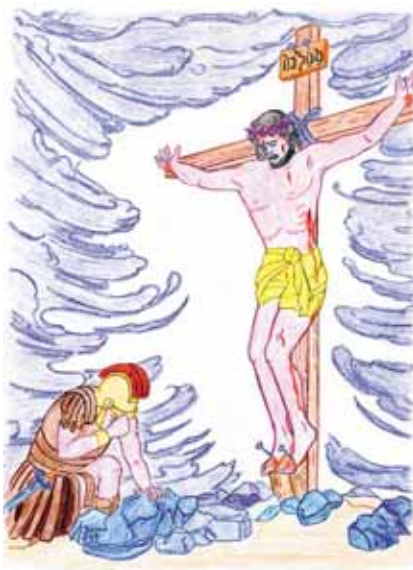
S vděčností a láskou se díval na malinkou skupinu zbožných žen, které doprovázely Pannu Marii, a na jediného z apoštolů, který měl odvahu přijít, svatého Jana. Zastupoval tam vlastně všechny apoštolů a celou církev.

Ale Pán Ježíš ve své vševědouce viděl i každého z nás. Viděl i všechny naše hříchy. Každý náš hřích zvětšoval jeho bolesti. Ale on přesto se

na každého z nás díval – dívá se stále – s nesmírnou láskou. Proto trpěl místo nás za naše hříchy. Ve mši svaté slyšíme slova:

„Hle, Beránek Boží, ten, který na sebe vzal hříchy světa.“ Často mu za to děkujeme a tím víc se snažme dělat mu radost.

Pohled plný lásky ke všem



S největší láskou se Pán Ježíš díval na Pannu Marii, která tam stála s nesmírným zármutkem v srdci. Protože Pána Ježíše milovala víc než kdokoli jiný, nejvíc ze všech prožívala v duši hroznou bolest, když viděla jeho utrpení. Plnilo se to, co jí před více než třiceti léty předpověděl v jeruzalémském chrámě stařec Simeon: „Tvou vlastní duši pronikne meč.“ Pán Ježíš jí řekl o svatém Janovi: „Toto je tvůj syn.“ A Janovi řekl: „Toto je tvá matka.“ A protože svatý Jan tam zastupoval nás všechny, stala se Panna Maria také matkou nás všech. Od té chvíle vzal svatý Jan Pannu Marii k sobě a staral se o ni jako o svou matku. Po skončení jejího pozemského života ji Pán Ježíš vzal s tělem i duší

k sobě do nebeské radosti. Slavíme to slavností „Nanebevzetí Panny Marie“ 15. srpna.

Panna Maria má nás všechny velice ráda jako svoje milované děti. Její mateřská láska, její přimlvy u Boha a její pomoc nás doprovázejí stále. V každém čísle časopisu „Immaculata“ bývají stránky nadepsané „Poděkování“ za její pomoc. Ale je ještě nesčítelné množství jiných projevů její mateřské lásky, někdy i zázračných. Proto je také nazývána mnoha různými krásnými názvy, jako například „Uzdravení nemocných“, „Útočiště hříšníků“, „Těšitelka zarmoucených“, „Pomocnice křesťanů“, „Matka dobré rady“, „Královna rodin“, „Příčina naší radosti“, „Matka církve“, „Brána nebeská“. Ona se také podobně jako Pán Ježíš dívá na všechny lidi, na dobré i na zlé, pohledem plným

mateřské lásky, s touhou po věčné spáse všech. Ráda plní naši prosbu, se kterou se k ní obracíme v modlitbě „Zdrávas, Maria“:

„Svatá Maria, Matko Boží, pros za nás hříšné nyní i v hodinu smrti naší.“

Snažme se podobně jako Pán Ježíš a Panna Maria dívat se laskavě na všechny lidi. I když mají své chyby. Však my je máme také. Pán Ježíš říká: „Odpouštějte a bude vám odpuštěno. Jakou mírou

měříte, takovou se naměří vám.“ I za ty, kteří se nám zdají nejhorší, se modlete.

S Pánem Ježíšem a s Pannou Marií se nemáme čeho bát. Uvidíme, že budeme mít v srdci radost a budeme ji umět rozdávat druhým.

Se srdečným přáním Božeho požehnání a pomoci Panny Marie

Vás všechny zdraví

Váš P. Bohumil Kolář

Zázračné uzdravení na přímluvu Jana Pavla II.

Ještě před zahájením procesu blahorečení papeže Jana Pavla II., zesnulého r. 2005, přišla do Říma zpráva o zázračném uzdravení řeholní sestry Marie Simony Pierre Normandové z francouzské kongregace *Petites Soeurs des Maternités Catholiques*, která žije tichým a nenápadným životem ve svém klášteře ve francouzské diecézi Aix-en-Provence. Trpěla, podobně jako papež Jan Pavel II., Parkinsonovou chorobou a byla uzdravena na jeho přímluvu. Položili jsme jí tyto otázky:

Sestro, mohla byste nám něco říct o svém uzdravení?

„Po smrti našeho Svatého otce Jana Pavla II. se příznaky mé nemoci zhoršily natolik, že jsem žádala matku představenou, aby mne zprostilá povinností. Představená mne poprosila, abych vzala do rukou propisku a napsala jméno ‚Jan Pavel II.‘. Tento příkaz byl pro mne téměř neproveditelný. S velkými obtížemi jsem napsala na lístek jméno, které však bylo nečitelné, a vrátila se do svého pokoje, abych si odpočinula.

Ale tam, ihned po příchodu, jsem náhle pocítila velikou chuť do psaní, i když jsem věděla, že mi to způsobí potíže. Napsala jsem několik vět a uložila se ke spánku, abych se vzbudila o půl páté ráno. Vstala jsem a chvěla se na celém těle, vstávání v důsledku postupující choroby bylo pro mne čím dál obtížnější. Náhle jsem ucítila rychlou změnu v organismu. Vnitřně jsem to nebyla já. Šlo o něco, co se dá těžko vysvětlit slovy, o jakési mocné tajemství. Vzpomínám si, že jsem potkala sestru, která se se mnou přátelila, ukázala jí obě ruce a řekla: ‚Podívej se, ruce se mi už netřesou. Jan Pavel II. mne vyléčil.‘“

Co můžeme vyčíst z vašeho uzdravení?

„Je to evangelní poselství života. Mohu říci jen tolik, že jsem byla nemocná, a teď jsem zdravá. Jde o Boží dílo na přímluvu Jana Pavla II. Nevysvětlitelná náhoda...“



foto: archiv

Co říkáte Janu Pavlu II. ve své každodenní modlitbě?

„Užívám velice prostá slova, intimní, rodná. Děkuji za to, že mne uzdravil, a odevzdávám mu do péče všechny nemocné, zvláště manželské páry, které nemohou mít děti. Jan Pavel II. vždy bránil hodnoty života. Naše kongregace slouží rodině, dětem, životu od početí. Pracujeme v nemocnici na porodnickém oddělení. Pokaždé, když se v této naší nemocnici narodí dítě, ošetřující sestra zvoní zvonkem. Mé uzdravení je pro mne novým narozením.“

Během své poslední návštěvy ve Vatikánu nemohla sestra Marie Simona zadržet slzy, když klečela u hrobu Jana Pavla II., jehož osobně nikdy nepoznala a který ji uzdravil.

Aleksandra Zapotoczny, *Postaniec św. Antoniego 4/2010*, překlad -red-

Poděkování

Na Štědrý den jsem byla sama. U stroměčku jsme si poplakala a zavzpomínala. Manžel zemřel a dcera s rodinou prožívá Vánoce odlišně, než jsem zvyklá.

Celé roky se za ně modlím a prosím Neposkvrněnou, aby je přivedla k sobě k jesličkám.

Na Boží hod jsem se jich marně snažila dovolat. Až večer mi dcera zavolala, že měla vypnutý mobil, protože byli v kostele.

Rázem to byly mé nejlepší Vánoce po velmi dlouhé době. Poznala jsem, že trpělivá modlitba všechno zmůže! A Ježíš a Maria naše prosby slyší a odpoví.

Děkuji Svaté rodině.

čtenářka Immaculaty

Plním slib a děkuji P. Marii za přímluvu při operaci mé dcery, která dopadla dobře.

Zároveň ji prosím za odpuštění, že mi splnění slibu trvalo tak dlouho.

čtenářka Věra z Opavy

Chtěla bych se zpožděním poděkovat Panně Marii za vyslyšení mé prosby a splnit slib, který jsem dala. Prosila jsem Pannu Marii, aby mamince dopadlo dobře vyšetření, před kterým jí lékařka oznámila, že má podle ultrazvuku nádor. Dopadlo to dobře. Prosím Pannu Marii o pomoc při boji se zákeřnou nemocí.

z celého srdce děkuje Dana

Chtěla bych touto formou poděkovat za ochranu Panny Marie ve chvílích těžkých i v době pohody celé rodiny. Současně přeji hodně síly a Božího požehnání celé redakci časopisu a všem, kteří se podílejí na jeho vzniku a distribuci.

Barča

Chvála Kristu, takže jsem před pár minutami splnila slib a poslala tu trošku „do mlýna“. Váš časopis je jedním z těch, který se neodloží pokud se nepřečte celý. Je psán srozumitelnou řečí pro nás obyčejné lidi. Velmi nás potěšilo CD Františkovy jesličky. Setkala jsem se s lidmi, kteří byli nadšení neobvyklou skladbou koled. Vzájemně jsme si je půjčovali. Přejeme vše dobré a Pán Bůh zaplat za Vaši práci a požehnané dílo.

Marie z Hradiště

„Svým andělům vydal o tobě příkaz, aby tě chránili na všech tvých cestách.“ (Ž 90,11)

Mnoho už se napsalo i napovídalo o andělech strážných. Jedni v ně věří, druzí jejich existenci popírají. Kdo však ve skutečnosti andělé jsou? Katechismus katolické církve o nich hovoří jako o bytostech duchových a netělesných, které ovšem mají rozum a vůli. Jsou to bytosti osobní a nesmrtelné. Andělé strážní jsou našimi věrnými průvodci ve všech životních situacích. I přes mnohé důkazy se však stále objevují dohady, zda andělé strážní skutečně existují a zda nás opravdu chrání. O tom, že věrně plní své poslání i v dnešní době, svědčí následující příběh, který se mi stal na začátku letošního roku.

Před Vánoce byl shon jako každý rok. Navíc bylo potřeba sehnat do Nového roku autolékárničku, která by odpovídala vyhlášce, protože jinak přistiženým řidičům hrozila nemalá pokuta. Mně se naštěstí podařilo lékárníčku koupit zavčas. Tak mi odpadla jedna starost a mohla jsem myslet na vše ostatní, co jsem ještě potřebovala zařídit.

Vánoce minuly a přišel nový rok. Jednoho dne mě maminka poslala na nákup do města. Sedla jsem tedy do auta a vydala se na cestu. V té chvíli jsem si ještě neuvědomovala, že jsem sice koupila autolékárničku, ale do auta ji nedala. Nakoupila jsem vše potřebné, zaplatila a vydala se k autu. Hned před supermarketem mě však oslovil neznámý starší pán a podával mi novou lékárníčku se slovy: „Vezměte si to, budete to potřebovat.“ Tvrдила jsem mu, že ji mám, a tak

tu jeho nepotřebuji. Neznámý člověk se ale nedal odbýt. „Vezměte si to. Budete to potřebovat,“ zdůraznil mi znovu. Přistoupila jsem tedy na nabídku a lékárníčku si vzala.

Cestou zpět jsem musela na neznámého pána myslet, ale nepřipisovala jsem události zvláštní důležitost. Teprve až mě zastavila policejní hlídka, která kontrolovala mimo jiné i to, zda mám správnou autolékárničku, jsem pochopila. Zjistila jsem totiž, že svoji nemám, ale měla jsem tu, kterou mě před chvílí obdaroval ten starší pán. Mohla jsem tedy odjet bez pokuty. Hlavou se mi ale opět honily myšlenky na neznámého člověka, který mi daroval lékárníčku se slovy: „Vezměte si to, budete to potřebovat.“

Myšlenky na to, kdo to jen mohl být, mě nepoustily ani v následujících dnech. „Jak mohl vědět, že ji budu potřebovat? Proč oslovil právě mě? Byl to snad skutečně anděl strážný?“ ptala jsem se sama sebe. Krátce nato jsem prohlížela staré rodinné fotografie. Jaké bylo mé překvapení, když jsem mezi nimi našla i obrázek svého pradědečka, kterého už jsem nepoznala, ale který byl na fotografii výrazně podobný právě neznámému muži, který mi tak zvláštním způsobem dal autolékárničku.

Je to snad náhoda? Pro někoho možná ano, ale já jsem pochopila, že v tu chvíli jsem viděla skutečně anděla strážného, který na sebe zřejmě vzal podobu mého pradědečka. Pochopila jsem, jak blízko mi je Bůh, který se o své děti stará i v takových maličkostech. Tato událost zůstane v mé paměti dlouho. Ale nejen to, důkaz takové Boží lásky mě posílil ve víře a v naději. A slova svým andělům vydal o tobě příkaz, aby tě chránili na všech tvých cestách ze žalmu 90 pro mě dostala nový, hmatatelný význam.

Radka

Před několika lety jsem spáchala hřích cizoložství, jehož důsledkem bylo nechtěné těhotenství. Nevěděla jsem, co mám dělat. Rozhodla jsem se věc vyřešit potratem. Chtěla jsem takto ukryt svůj hřích – myslela jsem si, že to je nejjednodušší cesta. Po zákroku se můj život změ-

nil v peklo. Upadla jsem do deprese. Teprve po dlouhé době jsem s pomocí kněze našla relativní pokoj svědomí. Našla jsem také dobrého manžela, který o mé minulosti věděl a odpustil mi.

Avšak ukázalo se, že důsledkem potratu je také poškození dělohy, a tím i nemožnost mít děti. Cítila jsem vinná dvakrát. Moje hříšné chování v minulosti způsobilo, že se nyní s manželem nemůžeme těšit radostí z dětí. Modlila jsem se a vše přijímala jako pokání. Najednou jsme zjistili, že se v mém lůně pro medicínu nevysvětlitelným způsobem počal život nového tvorečka, za něhož jsem Ježíši a Marii Neposkvrněné velmi vděčná.

Marianna K.,

přeloženo z polského Rytíře Neposkvrněné 3/2011

Loni v lednu jsem byla v pokročilém těhotenství a s radostí jsem očekávala spolu s manželem naše první dítě. Během cesty do práce jsem měla autonehodu. Dostala jsem se do smyku a narazila do svodidel. Nešťastně jsem se silně uhodila do břicha, čehož důsledkem byla velká bolest a krvácení. V nemocnici se zdálo, že jsem s největší pravděpodobností přišla o dítě. Ošetřovatelky mě ihned připravily k operaci, ale než jsem se dostala na operační sál, potkala jsem kněze, který mě povzbudil, abych vše svěčila Panně Marii, a dal mi Zázračnou medailku, kterou jsem celou dobu svírala v dlaní. Když jsem se probírala, zjistila jsem, že dítě žije. Porodila jsem syna, kterému jsem dala jméno Maxmilián. Kněz, kterého jsem v nemocnici potkala, na moji prosbu dítě pokřtil.

Děkuji Matce Boží za jeho záchranu.

Kamila L.,

přeloženo z polského Rytíře Neposkvrněné 3/2011

* * *

O modlitbu prosí:

Manželé Janošovi, Petr Kubiček, Věra Dudová, čtenářka Červinková.

* * *

ZPRÁVY

Vatikán: Papež Benedikt XVI. podepsal závěry komise pro svatořečení o záračném uzdravení francouzské řeholnice na přímluvu zesnulého papeže Jana Pavla II. Datum jeho beatifikace bylo stanoveno na 1. května letošního roku.

RaVat 15. 1. 2011

Polsko: Dramatik Kazimierz Braun napsal divadelní drama o sv. Maxmiliánovi Kolbem, nazvané „Cela sv. Maxmiliána“. Jde o monodrama, divadlo jednoho herce, jenž přednáší myšlenky světcovy.

Žródlo 7. 3. 2010

Azerbajdžán: Parlament přijal vládní návrh zákona na omezení náboženské svobody. Každá náboženská iniciativa musí být schválena státem a obcházení tohoto zákona se stane trestným. Tím může být třeba i pouhé scházení se k modlitbám v soukromých bytech.

RaVat 10. 1. 2011

Čína: Úřady chtějí odejmout řeholním sestrám sirotčinec, založený biskupem Juliem Jia Zhijao. Sestry zde poskytují útočiště a zaopatření více než 100 osiřelým dětem. Příčinou snahy úřadů je podle zahraničních agentur skutečnost, že biskup Jia nechtěl přistoupit k oficiální tzv. Vlastenecké církvi.

Nasz Dziennik 14. 1. 2011

Kanada: Postižené děti často po svém narození umírají hladem a žízní. Řekl to na 18. mezinárodním kongresu paliativní medicíny profesor Hal Siden z Montrealu. Popsal, jak v mnoha případech lékaři odmítají postižené novorozence v porodnicích léčit a odmítají jim jít i pít.

Žródlo 7. 11. 2011

Vatikán: Vatikánský deník L'Osservatore Romano komentoval krizi katolických médií ve vyspělém světě. Pokles katolických novin a časopisů dává do souvislosti s poklesem religiozity. Současně uvádí jako další příčinu používání internetu. Přesto ale věří, že rezervy k rozmachu katolických médií tady jsou. Sází především na to, aby katolická média více a odvážněji bránila katolické zásady, aby byla „více katolickými“ a tak se stala protiváhou protikřesťanské orientace jiných médií. Tím budou přitažlivá nejen pro katolíky, ale pro všechny lidi dobré vůle, neboť budou nabízet to, co jiným médiím chybí.

Glaube und Kirche 1/2011

Švýcarsko: Na veřejných budovách a ve školách musí kříže bezpodmínečně zůstat! To požaduje petice, podepsaná téměř 12 tisíci signatáři. Jde o reakci na úmysl vlády kantonu Lucern odstranit kříže z veřejných budov a ze škol v obavě před muslimy.

GK 1/2011

Velká Británie: Celkem 20 anglikánských farností se svými duchovními a 3 biskupové mají být v nejbližší době přijati do katolické církve. Další se hlásí. Děje se tak ve smyslu nedávného dokumentu papeže Benedikta XVI. „Anglicanorum coetibus“ o přijetí anglikánů do řad katolické církve. Katoličtí biskupové mají problém zajistit jim kostely, neboť hierarchie anglikánské církve jim odmítá umožnit slavit liturgii v dosavadních anglikánských chrámech – a katolických svatyn také není nadbytek.

RaVat 13. 1. 2011

Pákistán: K smrti odsouzená křesťanka Asia Bibi (prý pro „urážku Mohameda“), která čeká na konečný verdikt Nejvyššího soudu, prožívá ve vězení těžké chvíle. Muslimské spoluvězeňkyně jí vyhrožují, militantní islamisté se zavazují, že i kdyby Nejvyšší soud rozhodl v její prospěch, oni sami vykonají „rozsudek smrti“, neboť prý jde o „svatou povinnost“. Asia Bibi nemá povoleno kromě manžela přijímat žádné návštěvy.

RaVat 13. 1. 2011

Francie: V 70 městech proběhly Pochody proti eutanazii. Je to reakce na návrh zákona, předkládaný levicí, na legalizaci těchto zákroků. Prý je nedostatek zařízení poskytujících paliativní péči.

ND 14. 1. 2011

Venezuela: Biskupská konference vydala prohlášení, v němž reaguje na obvinění prezidenta Chaveze, že se „církve vměšuje do politiky“. Biskupové upozorňují, že je jejich povinností, vyplývající z poslání hlásat zjevenou pravdu a věst svěřený lid, vyjadřovat se k morálním otázkám.

ND 14. 1. 2011

Káhira: Jeden kněz a tři jáhni zmizeli dnes v noci při útoku asi 4 tisíc muslimů na místní komunitu koptských křesťanů ve vesnici Foul (30 km jižně od Káhiry). Muslimové zaútočili na obydlí křesťanů a vypálili kostel svatých Menase a Jiřího. Násilí vy-

ZPRÁVY

volar – podle agentury AsiaNews – vztah koptského mladíka a muslimské dívky.

Podle svědků znemožnil dav hasičům zasáhnout. Co se stalo se čtyřmi nezvěstnými – místním farářem otcem Yoshou a třemi jáhny – není zatím jisté. Někteří tvrdí, že zemřeli při požáru kostela, jiní, že je muslimové drží v zajetí. Muslimové v kostele znesvětili kříže a nechali vybuchnout šest plynových bomb. Vojenské jednotky se nacházejí asi 7 km od vesnice, ale v tuto chvíli odmítají zasáhnout. Ve vesnici Foul žije asi 12 tisíc koptských křesťanů.

Otec dívky i přes nátlak muslimské komunity odmítl zabít svou dceru a jejího přítele a obě rodiny – muslimská i křesťanská – se smířily. Mladík ale musel opustit vesnici. Situace se ale vyhroutil včera večer, když se bratranec muslimské dívky rozhodl zabít svého strýce, protože dal přednost životu dcery před rodinnou ctí. Na tuto vraždu reagoval bratr dívky a smrt otce pomstil vraždou bratrance. Na sérii vražd reagovala muslimská komunita útokem na křesťany, protože právě v nich spatřila hlavní důvod celého sledu událostí.

RaVat 5. 3. 2011

Islámábád: To je osud prokletých, nevěřících křesťanů. S Alláhovým požehnáním mudžahedini pošlou každého z vás do pekla – to jsou slova, která islámští bojovníci zanechali na místě vraždy pákistánského ministra pro náboženské menšiny. Útočníci zastavili jeho vůz, vytáhli ho ven a dvě minuty střelili do jeho těla série z automatické zbraně. V poznámce zanechané na místě vraždy naznačují, že ministr zemřel pro svou víru a za úsilí o reformu zákona o rouhání.

Bhattímu hrozili smrtí už dávno. Byl jediným křesťanem v pákistánské vládě. V září loňského roku jej přijal Benedikt XVI. Připomíná to prohlášení vatikánského mluvčího: „Ujišťujeme o své blízkosti pákistánské křesťany, tak velice zkoušené nenávisť. Apelujeme, aby si všichni uvědomili, jak naléhavá je obrana náboženské svobody a křesťanů, kteří se stali cílem násilných aktů a pronásledování.“ stojí v prohlášení P. Federica Lombardiho SJ.

Bhattí, který byl opakovaně terčem výhrůžek smrtí, si byl zřejmě vědom, že může být kdykoli zabit. Zanechal předem videonahrávku pro BBC a satelitní televizi Al-Džazíra, kterou měly odvysílat v případě jeho smrti.

V tomto vzkazu na rozloučenou Bhattí říká, že mu vyhrožoval Taliban i al-Káida, ale že ho to neodradilo, aby se zastával „utlačovaných a na okraj odsouvaných křesťanů a dalších menšin v Pákistánu“. „Zemřu při obraně jejich práv,“ dodal Bhattí. „Tyto hrozby a varování nemohou změnit mé názory a zásady.“

RaVat 3. 3. 2011, ČTK 2. 3. 2011

OSN: Delegace Svatého stolce bránila manželství a rodinný život a odsoudila diskriminaci žen během 28. schůze Ekonomické a sociální komise OSN na téma postavení žen. „Hodnoty zakořeněné v přirozeném zákoně společném pro lidstvo hrají klíčovou roli při náležitém vzdělání lidských osob,“ řekla členka delegace Jane Adolpheová, profesorka na Právnické škole Ave Maria. „Primární vzdělávání se má soustředit na základní dovednosti a musí plně respektovat prvořadou roli rodičů ve vztahu k jejich dětem, zvláště, třebaže ne výlučně, v oblastech lidské sexuality.“ „Násilí a nespravedlivá diskriminace dívek nemohou být nikdy tolerovány,“ dodala. „Proto musí všechny státy uzákonit a prosadit legislativu, která chrání dívky před všemi formami násilí a vykořisťování už od početí, včetně umělého potratu, zvláště výběrového vzhledem k pohlaví, dále před zabíjením v dětském věku, ženskou obřízkou, znásilňováním, domácím násilím, incestem, sexuálním zneužíváním, dětskou prostitucí a dětskou pornografií, obchodem s lidmi a nucenou migrací, před nucenou prací a vynuceným manželstvím stejně jako manželstvím před zákonem stanovenou věkovou hranicí.“

Adolpheová řekla, že opravdový pokrok pro ženy vyžaduje, aby byla práce strukturována tak, aby ženy nemusely platit za kariéerní postup opuštěním toho, co je pro ně specifické, a na úkor rodiny, ve které ženy a matky mají nezastupitelnou úlohu. Jak správně poukazují zakládající listiny OSN, rodina, založená na manželství mezi mužem a ženou, je přirozenou a základní sociologickou jednotkou společnosti a má být chráněna společností a státem. Z tohoto důvodu musejí být podporovány ženy, které zvolily manželství, stejně jako jejich manželé a děti. Legislativa ohledně manželství má chránit rodinu, která je nezbytná pro zachování a vzestup lidského společenství.

CatholicCulture.org 3. 3. 2011

OBSAH

Pieta	1
Velikonoce – zrození naděje	2
Kdo se nesytí Božím Slovem, nepostí se doopravdy	4
Prohrála jsem miliony dolarů	6
Přestalo platit 3. Boží přikázání?	8
Pohledme na Ukřižovaného!	9
Katecheze sv. Cyrila Jeruzalémského	9
Obrana života je mým krédem	10
Už jsou spolu na věky	12
Dr. Nathanson: Jsou to vraždy	13
Prezident USA Ronald Reagan o potratech	13
Neváhej a přijď!	13
Je možné mít se rádi v 80 letech?	14
Zemřel při obraně mravní čistoty	15
Církev ve službě člověku (10): Církev a univerzity	16
PhDr. Jan Evangelista Urban OFM.	19
Formy pronásledování křesťanů v dnešním světě	20
Apoštol milosrdenství českého původu ve Vratislavi	22
Klíd z kostela	24
Pohled plný lásky ke všem	26
Zázračné uzdravení na přímluvu Jana Pavla II.	27
Poděkování	28
Zprávy	30

Immaculata – Neposkvrněná
(dvouměsíčník) 2/2011, ročník XX.
ISSN 1210-5732

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cíkrleho
č. j. 868/94 ze dne 4. dubna 1994.

Registrační značka: MK ČR E 6202.

Vydává: Konvent minoritů v Brně.

Nakladatelství:

Konvent minoritů v Brně.

Redakce si vyhrazuje právo měnit nadpisy a zkracovat příspěvky. Nevyžádané rukopisy se nevracejí.

Bankovní spojení: Commerzbank AG,
číslo účtu: 50013424/6200

Bezhotovostní platby **vždy** opatřete var. symbolem uvedeným na adresním štítku.

Výrobní náklady jsou 18 Kč/1 výtisk. Příspěvky na rok 2011: Dobrovolné dary.

Tyto je možno zasílat na adresu redakce:

Konvent minoritů v Brně

Minoritská 1, 602 00 Brno

E-mail: immaculata@minorite.cz; tel.: 542 215 600

Čtenáři ze Slovenska mohou posílat předplatné na adresu:

Kláštore minoritov, Námestie sv. Františka 4,

841 04 Bratislava, č.ú.: 4060015034/3100

<http://immaculata.minorite.cz>

K zaslání daru použijte poštovní poukázku typu A s poznámkou „Příspěvek na Immaculatu“ v rubrice „Zpráva pro příjemce“ nebo převodem na účet 50013424/6200 s variabilním symbolem, který najdete na Vašem adresním štítku (podle tohoto údaje poznáme, kdo nám příspěvek poslal). Dle našich finančních možností budeme posílat náš časopis i těm, kdo nemohou poslat žádný příspěvek a o časopis si požádají. Z důvodu nečitelnosti adres nemůžeme mnohdy Vaši korespondenci vyřídit. **Prosíme Vás proto o čitelné psaní.** Děkujeme. **Zprávy týkající se změny v distribuci časopisu posílejte na adresu redakce v Brně, nikoli na adresu distributora.** Stálé čtenáře prosíme, aby při poštovním styku s námi uváděli svůj variabilní symbol nebo aby nám poslali svůj adresní lístek, který obdrželi spolu s naším časopisem.

Všem dobrodincům, kteří přispěli finančním darem na krytí výrobních nákladů, vyjadřujeme srdečné Pán Bůh zaplať.

Prosíme všechny čtenáře našeho časopisu, aby jej zapůjčili také svým přátelům a známým, a takto umožnili Neposkvrněné získávat srdce lidí pro Ježíše.

RYTÍŘSTVO NEPOSKVRNĚNÉ

Hnuť, jehož členové se snaží o obrácení hříšníků a těch, kdo ještě nepoznali Krista, zvláště o obrácení nepřátel Církve, o jednotu křesťanů a o posvěcení všech pod ochranou a prostřednictvím Neposkvrněné.

PODMÍNKY:

1. Odevzdat se úplně Neposkvrněné. Stát se nástrojem v Jejích mateřských rukou.
2. Nosit Zázračnou medaílku.
3. Zapsat se do knihy Rytířstva v sídle kanonicky ustanoveném.

PROSTŘEDKY:

1. Denně se modlit střelnou modlitbu k Neposkvrněné: „Ó Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kteří se k Tobě neutíkají, a zvláště za nepřátele Církve svatě a za ty, kdo jsou Ti svěřeni.“
2. Využívat pro Neposkvrněnou všechny morálně dobré prostředky, jaké dovoluje stav, podmínky a okolnosti. Neúčinnější prostředky jsou – modlitba, pokání a svědectví křesťanského života.
3. Doporučuje se šíření zázračné medaílky Neposkvrněné.

* * * **Národní centrum MI, Minoritská 1, 602 00 Brno * * ***



XI. Pochod pro život
26. března 2011 ve 14 hodin v Praze

Komu patří život dítěte ?

Co vše se v ČR dělá pro život, rodiny a hledající pomoc, radu a podporu
Workshopy, 9:00 – 12:30

Husova 8, registrace na <http://prolife.cz>

Mše svatá obětovaná za děti zabitě při umělých potratech, za uzdravení
a obrácení rodičů a lékařů , 13:00 – 14:00

kostel sv. Jilji

Pochod pro život, 14:00 – 16:00

Husova – Václavské náměstí



Za poslední rok zemřelo kvůli umělému potratu dalších 25 tisíc dětí.
Zůstali zde jejich zranění rodiče. Nastal čas na změnu.

ROK KOLBEOVSKÝ

14. srpna 2010 – 15. srpna 2011

70. výročí mučednické smrti sv. Maxmiliána M. Kolbeho

Neposkvrněná – rozdělovatelka všech milostí

„Nepochybnou a nezvratnou je v katolické Církvi pravda – i když není ještě vyhlášená jako dogma – že Boží Matka je Prostřednicí všech milostí.“ Třebaže pramenem veškerého bytí je Bůh, takže všechno, co není ničím, pochází od Boha, „přesto podle Bohem daného řádu ... nikdy nedostáváme žádné milosti jinak než skrze Marii. Co se týče způsobů rozdělování milostí, v tomto směru toho nemůžeme mnoho říci, neboť náš rozum je příliš omezený, než aby byl schopen pochopit tak vznešená nadpřirozená tajemství... Zde musíme zmlknout, nejvýše můžeme použít slova sv. Pavla: „Ani oko nevidělo, ani ucho neslyšelo...“ (1 Kor 2,9).“ Působení Nejsvětější Matky v duších je třeba chápat především jako morální příčinu milostí. Maria se za nás přimlouvá u Boha a Její přimlůva je díky Neposkvrněnému Početí spolehlivá. „Bůh chce, aby pokorné duše, které Ho milují a modlí se k Němu, dobrotou a Boží mocí vládly nad světem, aby se podílely na spáse a posvěcování duší a aby v nich zapalovaly království Boží lásky.“ Poněvadž Neposkvrněná se v ničem neodchýlila od Boží vůle a ve všem milovala Boží vůli – Boha, právem se jmenuje „prosící Všemohoucnost“, má vliv na samotného Boha. „Jakožto Neposkvrněná je vševládnoucí Královnou dokonce i Srdce Božího.“ Druhý důvod je ten, že Pán Ježíš Neposkvrněné „nedokáže nic odříci jako nejdůstojnější a nejdražší Matce“. Protože má takové výsady u Boha, „Neposkvrněná může všechno“, má vliv na „celý vesmír“. Její moc „se rozprostírá na všechno jako dobrota a moc Boží“. Pro Neposkvrněnou nejsou těžké dokonce ani zázraky. „V nebi všichni uznávají vládu Její lásky“ a slouží jí. Pouze peklo jí nenávidí, ale je vůči Její moci bezmocné. Satan sice „činí úklady Její patě v Jejích dětech, avšak Ona v boji vždy potírá jeho hlavu v každé duši, která se k Ní utíká“.

Neposkvrněná se stará o spásu všech a každého zvlášť. To je její poslání až do konce světa. „Bůh jí dal takové Srdce, aby nemohla nevidět jediné slzičky na zemi, aby se nemohla nestarat o spásu a posvěcení každého z lidí“. Jsme povinni být pevně přesvědčeni, že Neposkvrněná nejenže kraluje v nebi, nejenže se zjevuje v Lurdech, ale že také přebývá uprostřed nás. Ona nás vidí, „Ona proniká naší duši a mocně ovládá všechny její mohutnosti“. Tato věc je pro smysly těžko pochopitelná. Je to svět ducha, který se dá uchopit pouze vírou. „Teprve na posledním Božím soudu v nebi se dozvíme, jak se tato naše citlivá nebeská Matka stará o každou duši, své dítě, aby je zformovala k obrazu Ježíše, svého prvorozeného Dítěte.“ Vždyť „každá milost přichází na duši z rukou Prostřednice všech milostí a není chvíle, v níž by nesestupovaly na každou duši neustále nové milosti – milosti osvětlení rozumu, posilnění vůle, povzbuzení k dobrému, milosti obvyklé i mimořádné, milosti bezprostředně se vztahující k časnému životu i k posvěcení duše“.

Myšlenky sv. Maxmiliána M. Kolbeho o Panně Marii, sestavil Jerzy Domański